

| ร้อยเก้าสิบเซนติเมตร |

เรื่อง: sundayleh

ปก: kiddO

พิสูจน์อักษร: พรขจี, ninetyeight

จัดทำครั้งที่ 1: พฤษภาคม 2565

เผยแพร่และจัดจำหน่าย: สำนักพิมพ์นายละมุน

ติดต่อสำนักพิมพ์: lamuntheory@gmail.com

<https://www.facebook.com/nailamunpublisher/>

“สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

(ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๘)

จากใจนักเขียน

สวัสดีค่ะทุกคน ก่อนอื่นเลย ขอแนะนำตัวก่อนนะคะ “ซันเดย์เลห์” ค่ะ เป็นชื่อนามปากกาของนักเขียนเอง ชื่อนี้ได้มาจากชื่อเล่นของตัวเองและเพื่อนๆ ที่ช่วยกันคิด ช่วยกันสรรค์สร้างตั้งขึ้นเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ในการใช้เป็นชื่อนามปากกาค่ะ ซันเดย์เลห์เป็นนักเขียนหน้าใหม่ ทุกคนอาจจะยังไม่เคยเห็นผลงานของนักเขียนมาก่อน ยังไงก็ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ นิยายเรื่องนี้เป็นต้นฉบับที่ใช้เวลาเขียนมานานมาก ด้วยสาเหตุหลาย ๆ อย่างทำให้ในการเขียนเกิดความล่าช้าแต่ก็ประคองเขียนจนจบ เรื่องร้อยเก้าสิบเซนติเมตร นักเขียนเอามาจากส่วนสูงของพระเอกในเรื่องนะคะ ตัวละครหลักจะมีด้วยกันทั้งหมด 4 คน คือ “เก้าณรินทร์ พิสิทธิ์ กองทัพ ปราบ” ยังไงก็ขอฝากเอ็นดูตัวละครทุกตัวในนวนิยายเรื่องนี้ด้วยนะคะ สุดท้ายนี้อยากให้คนอ่านได้อ่านแล้วเกิดความรู้สึกบันเทิง สนุกสนาน แล้วมีความสุขกับนิยายเรื่องนี้ไปพร้อม ๆ กันกับนักเขียนนะคะ ขอขอบคุณค่ะ

sundayleh

...คนไม่ได้รักกัน จะมาจับให้แต่งงานกันได้ยังไง...

“นี่นะเธอคนที่เขาต้องฝากชีวิตไว้ด้วย ...ใครเขาจะอยากรักผู้ชายที่สูง
เหมือนเสาไฟฟ้ากันเล่า”

บทนำ

| 190 cm |

เพราะฝนฟ้าคะนองเก้าณรินทร์เลยต้องจำใจค้างคืนที่บ้านของคู่หมั้น คู่หมั้นที่ทางผู้ใหญ่จัดหาให้โดยที่เขาไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะค้าง ผู้ใหญ่เห็นดีเห็นงามกันไปเองและไม่เคยคิดที่จะถามความสมัครใจจากเขาสักนิด แต่ด้วยความที่ซัดใจผู้เป็นย่าไม่ได้ เก้าณรินทร์เลยต้องจำยอมอย่างเลี่ยงไม่ได้

เก้าณรินทร์รีบจัดการธุระส่วนตัวให้เสร็จ เพื่อที่จะได้รับเข้านอน เวลาผ่านไปสามสิบนาทีร่างสูงโปร่งก็เดินออกจากห้องน้ำ เขาเช็ดผมที่เปียกน้ำเบา ๆ พลองมองไปยังเตียงนอนที่มีผู้ชายร่างเล็กนอนแผ่อยู่

ฟิลิกซ์ เป็นคู่หมั้นของเขา เราสองคนก็ต่างเป็นผู้ชายด้วยทั้งคู่ก็ทั้งอายุก็ห่างกันจนครบรอบ เขาไม่เข้าใจว่าทำไมครอบครัวเขาต้องยึดเยียดผู้ชายคนนี้ให้เขาด้วย ทั้งที่เขาเองก็ชัดเจนมาโดยตลอดว่าไม่ได้ชอบฟิลิกซ์ แล้วคนที่เขาชอบอยู่ตอนนี้ก็ดันเป็นรุ่นพี่สาวสวยด้วย

เก้าณรินทร์เช็ดผมจนแห้งเหือดสนิทแล้วเดินมานั่งลงบนเตียง บนเตียงขนาดสามฟุตมีเพียงผ้าห่มผืนเดียวทำให้เก้าณรินทร์เสียสละให้ร่างเล็ก เวลาเกือบสามทุ่มฝนยังไม่มีท่าทีว่าจะหยุดลงเลย เก้าณรินทร์ล้มตัวลงนอนข้าง ๆ ร่างเล็กที่นอนหันหลังไปอีกทางเขาสอดกายเข้าไปใต้ผ้าห่มเพราะรู้สึกหนาว เขากระตุกผ้าห่มเล็กน้อยแต่ทว่าผ้าห่มกลับหล่นออกมาจากตัวร่างเล็ก

“ทำไมถึงนอนไม่ใส่เสื้อผ้า” แก้วณรินทร์ตัวต้วต๋ายตาสำรวจไปยังภาพตรงหน้า ที่ไม่มีแม้แต่เสื้อผ้าปิดคลุมร่างกาย ด้วยความที่ยังเชื่อว่าร่างเล็กยังใส่กางเกงอยู่จึงโยน ผ้าห่มลงข้างเตียง แต่ร่างเล็กกลับมีเพียงกางเกงบอกระบายตัวจิว ที่มันสั้นจนเผยให้เห็นผิวขาวของต้นขาเรียว

“ก็มันร้อน”

“แต่ตอนนี้ฝนตก” แก้วณรินทร์ยังคงถกเถียงกับร่างเล็ก ฝนตกหนักขนาดนี้ บอกว่าร้อนมันก็ยังไม่อยู่ ขนาดเขาที่ใส่เสื้อผ้าอาภรณ์ครบครันยังรู้สึกหนาวกายเลย

“ก็เพราะฝนมันตก อากาศก็เลยร้อนอบอ้าวไง” พิลิกซ์หาข้ออ้างมาตอบ จะให้เขาบอกตรง ๆ ได้ยังไงว่าที่ไม่ใส่เสื้อผ้านอนเพราะต้องการอ้อยคู่มั่นให้ใจแตก แต่ที่ไหนได้คู่มั่นเขากลับที่มจนทำให้พิลิกซ์รู้สึกละอายใจ เขาทำขนาดนี้แล้วยังจะมาซ้ำอีก

“ลุกไปใส่เสื้อผ้าเดี๋ยวนี้” แก้วณรินทร์พยายามอย่างหนักให้ร่างเล็กไปใส่เสื้อผ้าให้เรียบร้อย ถ้าร่างเล็กยังเปลือยกายนอนอย่างนี้ คึนนี้เขาคงจะนอนไม่หลับ เป็นแน่

“ไม่เอา พี่ก็บอกแล้วไง ว่ามันร้อน” ไหน ๆ ก็มาถึงขนาดนี้แล้ว โอกาสที่จะได้นอนด้วยกันแบบนี้มันไม่ได้มีบ่อย ๆ เขาต้องจัดสกีลมารยาหลายเล่มเกวียนออกมาปราบคู่มั่นที่แสนสุดที่มให้อยู่หมัด ไหวเท่าความคิดพิลิกซ์ลุกขึ้นมานั่งคร่อมตัวคู่มั่น ด้วยความที่แก้วณรินทร์ตัวสูงทำให้ระดับหน้าของเขายู่ในบริเวณปลายคาง เขาใช้มือลูบต้นคอแล้วย้ายไปท้ายทอยเบา ๆ ทำให้การเต้นของหัวใจแก้วณรินทร์เริ่มติดขัด

“พี่สอนให้เอาไหม” ประโยคความหวือออกแนวลามกทำให้แกัณรินทร์ตัวแข็งทื่อ เขาไม่เคยเจอใครที่หมกมุ่นขนาดนี้มาก่อน

“ลุกออกไป” แกัณรินทร์ตอบเสียงแข็ง แต่มีหรือร่างเล็กจะฟัง ฟิสิกซ์ขยับ บดบั้นท้ายไปมาหวังจะปลุกกามารมณ์คู่หมั้นให้ติด แต่แล้วก็ได้ผลเมื่อรับรู้ถึง แก่นกายที่มันแข็งตัวดุตันขึ้นมา ฟิสิกซ์ใช้มือเรียวเล็กลูบไล้ไปทั่วแผงอกกว้างที่มี เสื้อยืดปกคลุมอยู่ ส่วนล่างก็ไม่หยุดขยับทำให้อารมณ์เริ่มพุ่งทะยาน

“ฟิสิกซ์ลุก...” แกัณรินทร์เริ่มทนไม่ไหวกับความตื้อด้านของคู่หมั้นตัวเอง ส่วนฟิสิกซ์ก็ยิ่งแกล้งทำเสียงครวญครางออกมาเบา ๆ ทำให้ความอดทนของ แกัณรินทร์นั้นขาดลงในที่สุด เขาไม่เคยมีอะไรกับผู้ชายด้วยกัน ร่างกายถึงเกิด อารมณ์แปรปรวนขึ้นมาแบบนี้ ร่างกายเขาต้องมีอะไรที่ผิดปกติไปแล้วแน่ ๆ แกัณรินทร์พยายามคิดเข้าข้างตัวเอง ในจังหวะที่แกัณรินทร์กำลังจมอยู่ในความคิด ตัวเอง ฟิสิกซ์ก็กดจูบปลายคางคู่หมั้นแผ่วเบา แล้วลากยาวไปจนถึงติ่งหู เขางับไบหู แล้วหายใจรดรินซ้ำ ๆ การที่ร่างเล็กทำแบบนี้ ไม่รู้ตัวหรือกว่าแกัณรินทร์นั้นทรมาณ แค่ไหน

“อืม อะฮ้า” ฟิสิกซ์ครางเสียงหวานข้างไบหูหวังให้แกัณรินทร์มีอารมณ์ร่วมด้วย เขาหมั่นหมายกันแล้วจะมีอะไรกันก็คงไม่แปลก แต่ที่แปลกก็คงเป็นแกัณรินทร์ที่ไม่ยอมเอาเขาสักทีเนี่ยแหละ...

“อ้อ อ่า กะเก้า อ่า” ฟิสิกซ์บดขยี้บั้นท้ายหนักขึ้น แม้จะมีเสื้อผ้านั้นอยู่ แต่กลับรู้สึกเสียวซ่าจนอดไม่ได้ที่จะครางออกมา แกัณรินทร์นอนราบไปกับเตียง โดยไม่ขัดการกระทำของร่างเล็ก เขาก็อยากรู้เหมือนกันว่าร่างเล็กจะสอนอะไรเขา

“เอากันเถอะ” ฟลิคซ์พูดออกมาไม่อายปาก ตอนนี้อายากมันพุ่งสูงจนอยากลิ้มลอง เขาจับมือใหญ่มาลูบไล้บริเวณหน้าท้องและลากยาวขึ้นมาถึงจุดยอดอกวนอยู่อย่างนั้นจนเม็ดเซอร์รี้สีชมพูระเรื่อตั้งสู่มือใหญ่ ฟลิคซ์เข็ดหน้าขึ้นทำให้คนที่นอนราบกับเตียงเห็นลำคอขาวที่กำลังกลืนน้ำลายอีกแล้วอีกเล่า การกระทำยั่วชวนชวนให้เก้าณรินทร์ตั้งร่างเล็กลงมาจูบ เขากัดปากกลางสลับบนไปมาโดยไม่รูกล้ำเข้าไปในโพรงปาก ทว่าฟลิคซ์กลับอ้าปากพะงาบชักชวนให้เขาเข้าไปชิม มือเรียวเล็กของฟลิคซ์สอดเข้าไปในใต้เสื้อยืดและลูบคลำกล้ามเนื้อที่เรียงรายกันหลายก้อน

“อีก อ้า ฟลิคซ์อย่าชน” มือเรียวเล็กลูบสูงขึ้นจนถึงจุดยอดอกสีคล้ำของเก้าณรินทร์ ฟลิคซ์ถกเสื้อยืดคู้หมั้นขึ้นเหนือหน้าอกกว้างแล้วก้มตัวลงไปฉกชิม เขาลากลิ้นดูวนไปมาสลับสองข้าง ทำให้เก้าณรินทร์ครางเสียงต่ำพรวด เผลอแป๊บเดียวเสื้อยืดของเก้าณรินทร์ก็หลุดออกจากกายไปแล้ว ร่างเล็กที่นอนทับกายเขาขยับตัวขึ้นมาสูงขึ้นจนอยู่ระดับเดียวกัน ร่างเล็กกดจูบชอกใช้ลำคอเขาจรรู้สึกเจ็บจี๊ด ๆ ขึ้นมา อารมณ์ดิบเถื่อนในกายเริ่มปะทุขึ้นมาเรื่อย ๆ จนไม่อาจควบคุมได้อีก

“จำแล้วนำมาใช้กับพี่นะ อืม~” มือใหญ่เริ่มบิบบิ้นบั้นท้ายร่างเล็กจนล้นมือ มันนุ่มนิ่มจนอยากจะบีบให้แตกคามือ เขาไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ชายชายมาก็จริง แต่ก็เชื่อว่าจะไม่เคยศึกษามา นิ้วใหญ่ของเก้าณรินทร์กดเข้าไปในช่องทางด้านหลังในขณะที่ร่างเล็กยังนอนทับตัวเขาอยู่

“อีก อ๊ะ” จากหนึ่งนิ้วก็เปลี่ยนเป็นสองนิ้ว เพิ่มขนาดไปเรื่อย ๆ จนคิดว่ามันเปิดออกกว้างเหมาะต่อการสอดใส่แล้ว เสียงฝนฟ้าที่โปรยลงมากระทบพื้นดินก็สุราคะในใจเขาไม่ได้...

“เด็กสมัยนี้มันจำเก่งนะฟิลิกซ์” แก้วณรินทร์กระซิบกระซาบข้างใบหูคู่นั้น ด้วยน้ำเสียงแหบพร่า ให้เขาหยุดลงตอนนี้ไม่ทันแล้วนะ มือใหญ่จับขาเรียวแยกออกกว้าง ก่อนจะสะบัดกางเกงบอกระต๋วมืดหลุดออกไป ตอนนี้เลยเผยให้เห็นเนินกันขา ๆ ตรงหน้า เขาพลิกตัวขึ้นมาอยู่ข้างบนและถอดกางเกงขายาวตัวเองโยนทิ้งไปข้างเตียง เผยให้เห็นแกนกายที่มีขนาดใหญ่มันตั้งผงาดชี้หน้าฟิลิกซ์อยู่ ร่างเล็กรู้สึกเคอะเขิน จึงต้องหันหน้าหนีไปทางอื่น แก้มที่ขึ้นสีชมพูจาง ๆ ทำให้แก้วณรินทร์ยกยิ้มมุมปาก อย่างพอใจ

“เด็กดี... ได้โปรดอย่าหยุดมัน อ้า...” เขานึกขำอยู่ในใจ เด็กสมัยนี้มันร้าย เหมือนกันนะ ก็เขามันฮอตอะเนอะ ใครมันจะอดใจไหว ร่างเล็กสบถกับตัวเองในใจ...

ตอนที่ ๑

เขาเป็นเพียงแค่เด็กผู้ชายคนหนึ่งที่ไม่สามารถคัดค้านความคิดของผู้ใหญ่ได้เหมือนทั้งชีวิตนี้เขาจะมีตัวเลือกน้อยเหลือเกิน **เก้าณรินทร์ อินทร์พยัคฆ์** นั่นแหละคือชื่อของเขาเอง เขาเกิดมาในครอบครัวที่ค่อนข้างธรรมดา พ่อแม่เป็นชาวไร่ชาวนาสวน หมู่บ้านของเขาเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ ในแถวภาคเหนือ ดินเหนียวที่เป็นจังหวัดที่มีสถานที่ท่องเที่ยวเยอะ การทำมาหากินเลยไม่ได้ติดขัดอะไรมาก

“ตาเก้ามาหาย่าสิลูก” ผู้เป็นย่าเรียกหาหลานชายคนเดียวของตระกูล เธอมีลูกชายคนเดียว ชื่อ **อนันต์ อินทร์พยัคฆ์** ซึ่งก็เป็นพ่อของเก้าณรินทร์ ตั้งแต่ลูกสะใภ้เธอคลอดลูกชายออกมา ก็เสียชีวิตลง เพราะเลือดตกเยอะเกินไป ทำให้เธอต้องเป็นทั้งย่าและแม่ของเก้าณรินทร์ตั้งแต่นั้นมา

“ขอบคุณย่า” เก้าณรินทร์เดินออกมาหน้าบ้านพร้อมถือน้ำส้มคั้นสดออกมาให้หญิงชราวัยเจ็ดสิบปี บ้านเขาเป็นบ้านทรงโมเดิร์นชั้นเดียว บริเวณรอบบ้านจะเป็นไร่ผลไม้ของพวกเขาเอง เมื่อก่อนคุณพ่อเขาเป็นวิศวกรก่อสร้าง ก่อนจะมาแต่งงานกับคุณแม่แล้วเลิกทำอาชีพนั้นเพราะต้องมาสานต่อธุรกิจของที่บ้าน ทางบ้านเขาทำไร่องุ่นและไร่น้ำส้ม เขาปลูกองุ่นเจ็ดสิบไร่ ปลูกส้มสามสิบไร่ อีกทั้งยังปลูกพืชผักสวนครัวสิบไร่ขายอีกด้วย นี่ก็เป็นสาเหตุที่ทำให้เขาเลือกเรียนต่อในคณะเกษตรศาสตร์ จบมาจะได้รับช่วงต่อจากผู้เป็นพ่อทันที

“น้ำส้มคั้นครับ คุณย่าเรียกเก้ามามีเรื่องอะไรหรือเปล่าครับ” เก้าณรินทร์ถูกสอนมาให้พูดจาอ่อนหวานจากผู้เป็นย่าอย่าง **อินทรา อินทร์พยัคฆ์**

“ปีนี้แกก็จะอายุครบยี่สิบเอ็ดแล้วใช่ไหม”

“ใช่ครับ อีกเทอมเดียวแกก็จะเรียนจบแล้วนะครับ” เนื่องจากเข้าเรียนเร็ว เลยทำให้อายุยังน้อย

“แล้วเรามีแฟนหรือยังลูก” อินทราถามหลานเพราะถึงเวลาที่จะบอกเรื่องสำคัญ ให้หลานชายรับรู้แล้ว

“เออ... ยังครับ” ถึงแก้าณรินทร์จะงุนงงกับคำถามแต่ก็ยังตอบออกไปตามความจริง เขายังไม่มีแฟนเพราะคนที่เขาชอบไม่รับรักเขาสักที ทั้งที่ก็คุยกันมานานแล้ว จะว่าอย่างนั้นก็ไม่ถูกหรือคนที่เขาชอบดันมีแฟนไปแล้วนี่นะ เขาเป็นแค่ที่พักใจ ยามเขาเลิกรากันเท่านั้น แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็เต็มใจที่จะอยู่เป็นที่พักใจให้อีกฝ่าย

“ดีแล้วละ” อินทราได้ยินอย่างนั้นก็สบายใจขึ้นมาหน่อย เธอยื่นรูปใบเล็กให้ หลานชายดู ในรูปเป็นผู้ชายตัวเล็กที่มีหน้าตาน่ารัก แถมยังเป็นหลานชายสหยรัก เธออีกด้วย

“พี่เขาน่ารักไหมตาแก้ว” หญิงชราวัยเจ็ดสิบปียิ้มให้กับรูปภาพใบเล็กในมือ จะผ่านไปกี่ปีผู้ชายในรูปก็ยังน่ารักเหมือนเดิม

“ก็... ครับ” แก้าณรินทร์งงใจว่าคุณย่าเอารูปผู้ชายคนนี้ให้เขาดูทำไม เลย เอ่ยถามออกทันที

“คุณย่าเอารูปภาพผู้ชายคนนี้ให้แก้าดูทำไมครับ”

“ก็นี่คู่หมั้นของตาแก้วไงลูก แก้าจำพี่เขาได้ไหมหลานชายตาเลื่องนะ”

“เก้าจำไม่ได้หรอกครับ คุณตาเลื่องไม่ได้มาบ้านเรานานแล้วนี่ครับ” ตาเลื่อง เป็นเพื่อนสนิทที่คุณย่ารักมาก อีกทั้งยังเป็นสหายรักกันด้วย เท่าที่เขาจำได้ ตอนเด็ก ๆ คุณย่าชอบพาเขาไปเล่นบ้านตาเลื่องบ่อย ๆ แต่พอสี่ห้าขวบก็ไม่ได้ไปแล้ว

“ในเมื่อเก้ายังไม่ได้รัก ได้ชอบพอกับใคร ย่าก็เลยอยากให้เก้าลองเปิดใจกับ พี่เขาดู พี่เขาน่ารักมากเลยนะ ผิวขาว ๆ ตัวเล็ก ๆ หน้าตาถูกครึ่งเลยนะ หี...”

“คุณย่าครับ เก้าไม่มีแฟนก็จริงแต่เก้าไม่ได้ชอบผู้ชายนะครับ เก้าไม่รู้ว่า ในอนาคตจะชอบเขาได้ไหม เพราะตอนนี้เก้าชอบผู้หญิงนะครับคุณย่า” เก้าณรินทร์ รีบอธิบายยาวยืดทันที

“พอรู้จักกันไปนาน ๆ เดี่ยวก็รักเองนั่นแหละ ความจริงย่าก็อยากให้เก้า แต่งงานกับพี่เขาหลังจากที่เรียนจบเลย”

“อะไรนะครับ คุณย่าจะให้เก้าแต่งงานกับเขาอย่างนั้นหรือครับ เราต่างก็ เป็นผู้ชายเหมือนกันนะครับ”

“ทุกวันนี้โลกมันเปิดกว้างแล้วตาเก้า จะแต่งงานกับเพศสภาพแบบไหนก็ได้ ความรักมันเป็นเรื่องของรสนิยมไม่ใช่เพศสภาพซะหน่อย”

“แต่เก้าไม่ได้ชอบผู้ชายด้วยกัน แล้วคนไม่รักกันจะแต่งงานกันได้ยังไง”

“เดี๋ยวแต่งไปก็รักกันเองนั่นแหละ”

“ไม่!... ยังไงเก้าก็ไม่แต่ง”

“ถ้าแค่นี้ทำเพื่อย่าไม่ได้ก็อย่ามาเรียกฉันว่าย่าเลย” อินทรารู้สึกขัดใจเล็กน้อยที่หลานชายมีท่าทีต่อต้านกับเรื่องนี้มากขึ้น เลยเอ่ยคำตัดพ้อใส่และเดินเข้าบ้านทันที โดยปล่อยให้แก่นรินทร์คิดไม่ตกอยู่คนเดียว เขาควรจะทำยังไงกับเรื่องนี้ดี...

แก่นรินทร์ไม่ได้เก็บเรื่องเมื่อครู่มาใส่ใจมากนัก เพราะจะทำให้เขาปวดหัวเสียเปล่า เขาเดินเข้าสวนส้มไปหาผู้เป็นพ่อเพื่อช่วยงานตามเดิม

“พ่อครับ มีอะไรให้เก๋าช่วยไหม”

“ไม่มีเลยลูก ทางนี้ปล่อยให้ทำหน้าที่ของคุณไร่เถอะ”

“พ่อครับ”

“มีอะไรก็ว่ามา” อนามัยรอฟังสิ่งที่ลูกชายกำลังจะพูด พลังตักน้ำในกระตักเย็น ๆ ขึ้นมาดื่ม เขาเป็นชาวไร่ชาวนอนอย่างนั้นผิวพรรณถึงได้หมองคล้ำดำแดด

“ทำไมคุณย่าถึงให้เก๋าแต่งงานกับใครก็ไม่รู้ด้วยครับ”

“ใครที่ไหนละลูก นั่นมันหลานชายคนเดียวของตาเลื่องเลยนะ พ่อว่าพี่เขาก็ออกจะน่ารักเราไม่ชอบหรือ”

“มันไม่ใช่อย่างนั้น เก๋หมายถึงว่าเก๋าไม่ได้ชอบพี่เขา คนไม่ชอบกันจะมาแต่งงานกันได้ยังไง ดูยังไงก็ไปกันไม่รอด”

“ศึกษาดูใจกันไปก่อน เดียวก็ชอบกันเองนั่นแหละ พี่เขาน่ารักมาก พ่อรับประกันเลย หี...” คู่หมั้นของลูกชายเขาถึงแม้จะมีเพศสภาพเป็นชายแต่ดูสวยงาม

อย่างกับผู้หญิง อีกทั้งเป็นคนขยันทำงานด้วย พุดจาม่ารักน่าฟัง ถ้าเขาเป็นเก้าณรินทร์ จะไม่ปล่อยให้หลุดมือเป็นแน่

“พ่อไปคุยกับคุณย่าให้หน่อยสิ เก้าไม่ยอมแต่งงานกับพี่เขา” เก้าณรินทร์ ออดอ้อนผู้เป็นพ่ออย่างเต็มที่ หน้าตาคุณหมั้นเขาก็ไม่รู้เลยว่าเป็นอย่างไร จะให้เขายอมแต่งงานด้วยได้ยังไงกัน...

“พ่อไปทำงานดีกว่า เก้าก็เข้าบ้านไปหาคุณย่าได้แล้ว อย่าปล่อยให้คนแก่งอนนานนักสิ”

“พ่อครับ ช่วยเก้าหน่อยนะพ่อนะ...”

“ไม่รู้ไม่ชี้เว้ยไอ้ลูกหมาตัวนี้...” อนัสเดินหนีทันทีหลังกล่าวจบ เก้าณรินทร์รู้ว่าตัวเองไม่อาจขัดใจผู้เป็นย่าได้ หวังจะมาขอที่พึ่งอย่างพ่อก็ไม่ได้เรื่องเอาเสียเลย...

เอาเถอะ ถ้าเขาไม่ยอมแต่งงานซะอย่างใครจะทำไม...

เช้าวันต่อมา

เก้าณรินทร์ต้องกลับไปเรียน ปกติเขาจะกลับบ้านทุกเสาร์อาทิตย์ จันทร์ถึงศุกร์จะอยู่หอ มหาวิทยาลัยของเขาอยู่ในเมืองแต่บ้านเขาอยู่ชานเมือง ส่วนทางครอบครัวก็ไม่ได้ร่ำรวยอะไรหรอกมั้ง ถ้าอยากมีเงินใช้ก็ต้องทำงาน และเพราะอย่างนี้ กว่าเขาจะมีปีเอ็มดับเบิลยูชั่บอย่างทุกวันนี้ ต้องใช้เวลาทำงานเก็บเม็ดเงินถึงสองปี

กว่าจะได้มา ความจริงจะแบมือขอคุณย่าก็ได้แต่เขามักจะถูกผู้เป็นพ่อสั่งสอนเสมอว่า ถ้าอยากได้เงินใช้จ่ายก็ต้องทำงาน

“เอาผลส้มไปฝากเพื่อนด้วยสิลูก” อนัสถือกล่องพลาสติกที่ข้างในบรรจุ ผลส้มและองุ่น ยื่นให้ลูกชาย

“เพื่อนผมกินจนเบื่อแล้วพ่อ ปราบมันบ่นว่ากลับบ้านที่ไรมีแต่ส้มกับองุ่น ไปฝาก” แก้วณรินทร์สายหัวให้กับผู้เป็นพ่อ พลันมองหาหญิงชราวัยเจ็ดสิบที่ปกติ ต้องออกมาส่งเขา แต่หนนี้กลับเงียบหายไม่เห็นตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว สงสัยจะงอนหนัก เอาเรื่อง

“คุณย่าไม่ลงมาส่งหรอก ไม่ต้องรอ” อนัสติดเรียกแม่ตัวเองว่าคุณย่าตาม ลูกชาย คนแก่ก็แบบนี้แหละ ขัดใจนิดขัดใจหน่อยก็งอน

“ครับ จุ้นเกล้าไปแล้วนะครับ ฝากลาคุณย่าด้วย”

“ขับรถดี ๆ ละะ ถึงแล้วก็โทรหาด้วยแล้วกัน...” แม้ลูกชายจะดูโตแล้ว แต่อันัสก็ยังหวงแหนเหมือนเดิม แก้วณรินทร์เดินเข้าไปสวมกอดลาผู้เป็นพ่อแล้ว ขับออกสู่ท้องถนน

เอียด...!... เสียงรถเบรกรถ กะทันหันทำให้แก้วณรินทร์หัวโขกพวงมาลัยอย่างแรง แต่ดีที่ไม่ได้รับบาดเจ็บตรงไหน เพียงปวดบริเวณหน้าผากเท่านั้น เพิ่งขับออกมา สองชอยไม่ทันพ่นหมู่บ้านด้วยซ้ำ ดันเกือบชนใครก็ไม่รู้ที่วิ่งตัดหน้ารถ พอตั้งสติได้ แก้วณรินทร์ก็เดินลงไปดูว่าอีกฝ่ายบาดเจ็บตรงไหนหรือเปล่า

“ขับรถประสาอะไรอะ! ไอ้เด็กเวอร์นี่” พิลิกซ์สาตคำหยาบคายใส่เจ้าของรถทรูทันทีที่เห็นปลายเท้าเจ้าของรถเปิดประตูลงมา รู้อยู่แล้วว่าเป็นเขตชุมชนยังจะขับรถเร็วอีก สุนัขเขาก็ไม่รักดีที่วิ่งข้ามถนนตอนรถมา

“ผมต้องถามคุณมากกว่าว่ามองไม่เห็นรถหรือไปถึงได้วิ่งออกมาแบบนี้ ถ้าเกิดผมเบรกไม่ทันจะทำยังไง”

“เบรกไม่ทันก็ชนสิ ถามมาได้” พิลิกซ์ตอบแบบหัวน ๆ โดยไม่ได้มองหน้าคนสนทนาด้วย เขารีบลุกและปิดป้ายฝุ่นออกจากตัวและเดินไปอุ้มสุนัขขึ้นมาแนบอก

“นี่คุณกวานประสาทผมหรือ หรือว่านี่คือวิธีหาเงินแบบใหม่ของคุณ”

“มันจะมากเกินไปแล้วนะ ชนคนอื่นแล้วยังพูดจาไม่มีการศึกษาแบบนี้อีก ไอ้เด็กสมัยนี้นี่มันชอบโชว์พาวกันเสียจริง ๆ” ประโยคแรกพูดดังฟังชัด ทว่าประโยคหลังร่างเล็กพูดอย่างแผ่วเบา โดยปกติแล้วพิลิกซ์ก็ไม่ยอมมีคนอยู่แล้ว ฝีปากของเขาก็ไซ่ย่อยเสียที่ไหน

“จะเรียกค่าเสียหายเท่าไรก็ว่ามา เสียเวลาชะมัด” บอกหรือยังว่า แก้วณรินทร์จะอ่อนโยนแค่กับคุณย่าและพ่อของเขาเท่านั้น ถ้าเป็นคนอื่นที่เขาไม่รู้จักถึงขั้นสนิทสนมกัน ก็จะไม่โดนแบบนี้

“ไม่เอาเว้ย ไม่ได้หิวเงินขนาดนั้น เก็บเงินไว้เลี้ยงหมาในปากเถอะ” พิลิกซ์กล่าวเสร็จก็วิ่งเข้าบ้านทันที โดยไม่คิดจะหันไปชายตาแลมองอีกฝ่ายที่กำลังยืนเดือดตาลอยู่แม้นแต่น้อย...

ตอนที่ 2

เขารีบวิ่งเข้ามาในบ้านทันทีที่หกลอกค่าผู้ชายตัวสูงคนนั้นได้สำเร็จ จะว่าไปผู้ชายคนเมื่อกี้ก็หน้าตาดีอยู่เหมือนกัน แต่เสียอย่างเดียวปากหมาไปหน่อย เขาอุ้มสุนัขไว้แนบอกเดินไปเรื่อย ๆ จนถึงบ้านไม้ทรงโมเดิร์นสองชั้น แล้วปล่อยสุนัขตัวกลมลงพื้นดิน ที่จริงบ้านไม้ทรงโมเดิร์นสองชั้นนี้เป็นที่ทำงานเสียมากกว่า ชั้นสองข้างบนเป็นที่พักผ่อนของคุณตา ส่วนข้างล่างจะใช้เป็นจุดให้บริการ ให้คนเช็คอินเช็คอินก่อนเข้าที่พักหรือจุดสั่งอาหาร บ้านเขาทำบ้านพักตากอากาศสไตล์รีสอร์ทให้คนมาพักผ่อนตามฤดู หรือบางคนก็เรียกว่าบ้านสวนเพราะมีแต่ภูเขาและป่าไม้รายล้อม หมู่บ้านของเขาอยู่แถวชานเมืองของภาคเหนือ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะพากันมาหน้าหนาว มาชมหมอกและเที่ยวชมป่าไม้ หุบเขา ที่บ้านเขาทำธุรกิจนี้มานานแล้ว พื้นที่สามไร่คุณตาเอามาสร้างบ้านทรงโมเดิร์นชั้นเดียวเป็นบ้านไม้สีบเอ็ดหลัง ส่วนหลังที่สีบสองเขายึดเป็นที่พักผ่อนเพราะไม่อยากนอนบ้านไม้สองชั้นกับคุณตา เขาชอบความสงบไม่ยากให้ใครมารบกวนตอนดึกดื่น บ้านไม้แต่ละหลังสามารถให้นักท่องเที่ยวพักได้แค่สองคนเท่านั้น

“นี่มึงไปคลุกฝุ่นที่ไหนมาเนี่ย” เสียง *เม็คฝน* ที่เป็นเพื่อนสนิทเอ๋อถามขึ้นเมื่อเห็นฟิลิกซ์เนื้อตัวเปรอะเปื้อนไปด้วยฝุ่นตลบ

“มึงรู้ปะลูกรักมึงหลุดออกไป ถ้าขึ้นภูวิ่งตามออกไปช้ากว่านี้มีหวังโดนรถชนตายแน่”

“จริงเหรอ ลูกรักของแม่มานี่สิ เจ็บตรงไหนหรือเปล่า” เม็ดฝนเรียกลูกรักที่เป็นสุนัขให้มาหาตน เธอสำรวจไปทั่วก็ไม่พบบาดแผลตรงไหน จึงโผล่อกขึ้นมา...

“เซ็งวะ วันนี้ไปร้านไอ้ม่อนกัน”

“ไปบ่อยจนผิวถูกเปื้อนสีหน้าแล้วมั้ง”

“เอ่อนะ คินนี่ถูกเลี้ยงไม่อั้น”

“จ๋า คุณฟิลิกซ์ผู้ร่ำรวย แต่ก่อนจะเป็นเสี้ยมมาเลี้ยงกู ช่วยมาเคลียร์งานก่อนนะคะ” ฟิลิกซ์ส่ายหัวให้กับเพื่อนสาว เม็ดฝนมาทำงานเป็นผู้จัดการรีสอร์ทให้เขา ตั้งแต่เรียนจบแล้ว เนื่องด้วยบ้านที่อยู่ใกล้กันทำให้เธอตัดสินใจมาประจำที่นี่ แทนที่จะไปทำในโรงแรมหรูในตัวเมือง

ฟิลิกซ์ เอะเรอ ในวัยสามสิบสองปี เขาเป็นลูกครึ่งไทยฝรั่งเศส เพราะอย่างนั้นเลยได้สีผิวขาวซีดมาจากผู้เป็นพ่อและนัยน์ตาสีน้ำตาลจาง ๆ แต่นอกนั้นเขาได้แม่มาเต็ม ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของส่วนสูง ที่สูงเพียงแค่นั่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตรและมีขนาดตัวที่เล็กเอามาก ๆ เมื่อเทียบกับผู้ชายทั่วไป สีผมดำขลับเงางาม ซึ่งก็เหมาะกับใบหน้าที่ออกหวานนิดหน่อย พ่อแม่เขาเสียชีวิตตั้งแต่เขาอายุได้ขวบครึ่งเท่านั้น คุณตาเล่าให้ฟังว่าพ่อเสียชีวิตจากโรคร้ายอย่างมะเร็งส่วนคุณแม่ก็นั้นเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์

คุณตาเลื่อง เลี้ยงดูเขามาคนเดียวตั้งแต่เขายังเด็ก ส่วนคุณยายนั้นเสียตั้งแต่เขายังไม่ลืมตาดูโลกด้วยซ้ำ ตั้งแต่จบมัธยมปลายฟิลิกซ์ไม่คิดจะเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาเพราะสุดทายเป็นแล้วยังไงก็ต้องมารับช่วงต่อธุรกิจจากที่บ้านอยู่ดี คน

อื่นอาจจะมีความฝันอยากเป็นนั่นเป็นนี่ แต่เขาไม่มีความฝันอะไรเลย เขาแค่อยากเป็นคนรวยอยากใช้เงินแบบไม่คิดชีวิต รู้สึกว่าการมีเงินมันช่วยให้ทุกอย่างง่ายขึ้น

@ร้านกลางเมือง

แค่ชื่อร้านก็เฮ้ยแล้ว แต่แปลกที่มีคนนิยมมากันเยอะ อาจจะเป็นเพราะอยู่ใกล้มหาวิทยาลัยด้วยมั้ง พวกเด็กวัยรุ่นเลยชอบมากัน บ้านเขาก็กับตัวเมืองห่างกันแค่สิบเก้ากิโลเมตรเท่านั้น ทำให้เขามาที่ร้านเพื่อนสนิทค่อนข้างบ่อยเวลารู้สึกเบื่อ ๆ

“เม็ตผนทางนี้” ม่อน กวักมือเรียกเม็ตผนที่เป็นแฟนสาวมาทางโซนวีไอพี เขาเปิดร้านเหล้าตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยแล้วและมีเพื่อนสนิทอย่างฟิลิกซ์ที่เป็นลูกค้าประจำ

“ทำไมวันนี้คนเยอะจังคุณ” เม็ตผนมาที่นี้ค่อนข้างบ่อย เพราะมีแฟนเป็นเจ้าของร้าน ปกติถ้าเป็นวันธรรมดาแบบนี้คนจะไม่เยอะจนล้นโต๊ะขนาดนี้

“เด็กมหาลัยมาเลี้ยงรุ่นกันนะ” ทั้งสามคนเดินไปนั่งที่โต๊ะโซนวีไอพีแล้วคุยเรื่องทั่วไป

“ให้มันน้อย ๆ หน่อยคุณฟิลิกซ์” ม่อนเอ่ยทักเพื่อนสนิทที่เอาแต่มองหาเหยื่อ ฟิลิกซ์มันเป็นนักล่าที่หิวโหยอยู่ตลอดเวลา ต้มเหล้าสามสี่แก้วก็ออกฉายแล้ว

“กุยยังไม่ได้ทำอะไรเลย” พิลิกซ์ยกแก้วเหล้าสีเหลืองอำพันขึ้นดื่มช้า ๆ พลาถมองไปยังโต๊ะข้าง ๆ ที่มองเขาตาเป็นมัน ก็ไม่ได้อยากจะเล่นตัวหรอกนะแต่ถ้าจะให้เดินไปหาเลยตอนนี้ก็เกรงใจเพื่อนทั้งสองที่ยังนั่งอยู่ตรงนี้

“เรื่องแบบนี้ก็เพลลา ๆ ลงหน่อยค่ะเพื่อน” เม็ดฝนล้อเลียนพิลิกซ์แบบขำ ๆ ไม่ได้จริงจังอะไร พิลิกซ์แพรวพราวแบบนี้ตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว อีกทั้งวันนี้ยังใส่เสื้อลายตาข่ายสีดำที่แทบจะเหมือนไม่ใส่อะไรแล้ว มันบางจนเผยให้เห็นผิวขาวเนียน ไม่รู้ว่ามันจะเซ็กซี่ไปไหน...

“เรื่องแบบนี้ต้องเบาด้วยเหอ...” เขายกแก้วขึ้นเชิญชวนให้ผู้ชายร่างสูงที่จ้องมองเขาอยู่นานแล้ว ไม่นานผู้ชายคนนั้นก็เดินมาชนแก้วกับเขาถึงที่โต๊ะ

“ไปต่อกันไหมครับ” ผู้ชายร่างสูงกระซิบลงข้างใบหูให้ได้ยินกันแค่สองคน โดยไม่อายสายตาเพื่อนของร่างเล็กแม้แต่น้อย

“คุณอยากให้ฉันไปไหมละ” มือหนาเริ่มลูบบริเวณเอวคอดเบา ๆ เป็นอันรู้กันว่าเรื่องราวหลังจากนี้จะเป็นแค่วันไนต์สแตนดาร์ด สนุกกันเพียงชั่วคราวแล้วแยกย้าย

“ผมอยากจะจับคุณตอนนี้เลย” ร่างหนาเอ่ยขึ้นเมื่อมีโอกาสได้ใกล้ชิดกับคนที่ชอบพอ ผู้ชายร่างเล็กคนนี้ไม่ว่าจะแอบมองนานกี่ปีก็ยังคงน่ารักและซุกซนอยู่เสมอ

“ฉันอยากจะดื่มไวน์สักหน่อยนะ”

“ได้สิครับ คุณอยากดื่มอะไรสั่งได้เลย คินนี่ผมเลี้ยง...” ไม่รอช้าพิลิกซ์ก็สั่งไวน์ปีโนต์นัวร์ที่อยากกินมาสามสี่แก้วเพื่อเพื่อนสนิททั้งสองคนด้วย เม็ดฝนไม่อยากจะ

ชัดความสุขของเพื่อนเลยขอตัวไปดูแฟนทำงานด้วย ทำให้บนโต๊ะเหลือเพียงแค่พวกเขาสองคน ฟิสิกซ์ยกดื่มไปสองแก้วแต่กลับรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวอย่างบอกไม่ถูก นอกจากนี้ยังมีอาการร้อนรุ่มไปทั่วกายอีกด้วย

“ไปต่อข้างบนไหมครับ ผมเปิดห้องไว้แล้ว” ร่างหนาเห็นว่าทุกอย่างเริ่มเป็นไปตามแผนที่วางไว้แล้วจึงเอ่ยชวนอีกฝ่าย

“คุณใส่อะไรลงไปในแก้วไวน์ของฉัน” ถึงเขาจะชอบวันไนต์สแตนด์แต่ไม่ใช่ว่าจะชอบวิธีขึ้นใจกันแบบนี้ เรื่องอย่างว่าจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อพวกเขาสองคนถูกใจและคิดจะไปต่อด้วยกันเท่านั้น แต่เขาก็กำลังโดนมอมยาปลุกเซ็กซ์ซึ่งเป็นวิธีที่เขาเกลียดที่สุด มันเหยียดหยามศักดิ์ศรีกันไปหน่อยแล้ว ฟิสิกซ์ลุกขึ้นหวังจะเดินไปเข้าห้องน้ำ แต่ผู้ชายร่างหนาคนนี้ก็ดึงเขาลงไปนั่งทับบนตัก มือไม้เริ่มลูบไล้ไปตามสะโพกমনอย่างบ้าคลั่ง

“ปะ ปล่อย...”

“อย่าเล่นตัวไปเลยนะ ยังไงสักวันเราสองคนก็ต้อง...” ร่างหนาเลือกที่จะไม่พูดออกไป เขาเลยเปลี่ยนมาชอกใช้คอร่างเล็กแทน ฟิสิกซ์ทั้งทุบและดันออก ด้วยแรงที่น้อยกว่าทำให้ฟิสิกซ์สู้อยู่ไม่ไหว ร่างกายมันเริ่มต้องการขึ้นเรื่อย ๆ แต่เขาพยายามควบคุมไม่ให้รู้สึกตาม ฟิสิกซ์ใช้จังหวะที่ชายร่างหนาพรมจูบข้างใบหูเขาหันไปกัดต้นคออีกฝ่ายทันที เขากัดด้วยแรงทั้งหมดที่มีและตีดตัวลุกขึ้นจากตักแกร่งให้เร็วที่สุด ชายร่างหนาร้องโอดโอย ที่โดนกัดไปเต็มแรงก็ลุกขึ้นตาม หวังจะคว้าแขนเล็กไว้แต่ฟิสิกซ์เร็วกว่านั้น และก่อนที่จะวิ่งหนีไปฟิสิกซ์ก็ไม่ลืมที่จะทิ้งท้ายประโยคด้วยคำพูดแสนหยาบคาย

“หน้าก็หมาไม่แตกแล้ว ยังกล้าทำสันดานถ่อยอีก” กล่าวเสร็จก็เร่งฝีเท้าวิ่งหายเข้าในห้องน้ำทันที ผู้ชายคนนั้นไม่ได้จัดว่าหล่อเหลา เพียงแต่ดูดีและดูมีอันจะกินเท่านั้น...

ในห้องน้ำมีคนเข้ามาใช้เยอะจนไม่มีห้องว่าง เขาไม่อาจรอได้เพราะกลัวผู้ชายคนนั้นจะตามมาเจอ เขาไล่เคาะไปทุกห้องจนถึงห้องสุดท้าย

ปัง ปัง!... ฟลิทซ์เคาะสองสามทีก่อนจะตัวอ่อนระทวยจนไม่มีแรงจะเคาะดีที่ประตูห้องนี้ถูกเปิดออกมาพอดี เขาเลยรีบดันตัวเองเข้าไปหลังประตูเปิดออกกว้างขึ้น

“เฮ้ย! นี่คุณผะ...”

“หายไปไหนแล้ววะ” เสียงผู้ชายคนนั้นตะโกนหาเขาอยู่ข้างนอก ถ้าคนที่ติดอยู่ด้วยกันเปิดออกไปตอนนี้มีหวังโดนจับได้แน่ คนเริ่มทยอยออกไปจนหมดแล้ว เหลือก็แต่ห้องสุดท้าย ผู้ชายร่างหนาคิดว่าผู้ชายร่างเล็กคนนั้นต้องซ่อนตัวอยู่ในนี้แน่ ๆ เลยตรงดิ่งมาเคาะประตูดูแต่ทว่า...

“ออกมาเถอะนะ ผมรู้ว่าคุณอยู่ในนี้” ปัง ปัง!...เขายังคงเคาะประตูไม่หยุดจนผู้ร่วมชะตากรรมอีกคนตะโกนตอบกลับไปยังต้นเสียง

“ผมไม่รู้ว่าคุณหาใคร แต่ตอนนี้ผมกำลังขี้อยู่จะเข้ามาดูไหมล่ะ?”

“เอ่อ!... ขอโทษด้วยครับ” เมื่อหาอีกฝ่ายไม่เจอร่างหนาเลยตัดสินใจเดินออกไปจากห้องน้ำ ฟลิทซ์รู้สึกโล่งอกที่ร่างหนาคนนั้นเดินหายออกไปจากตรงนี้แล้ว

แต่สภาพเขาตอนนี้มันไม่ไหวแล้วเหมือนกัน ยามันเริ่มออกฤทธิ์หนักขึ้นเรื่อย ๆ จน
เขาไม่มีทางให้เลิก...

ตอนที่ 3

ความต้องการที่เพิ่มพูนขึ้นมาเนื่องจากฤกษ์ยามกระตุ้นทำให้ฟิลิกซ์รับมือไม่ไหว เขาเซล้มพับลงไปกองที่พื้นห้องน้ำ เขาเอาหลังพิงผนังห้องน้ำ เหยียดขาข้างหนึ่งตรง อีกข้างยกขึ้นในท่าชันเข่า มือไม้เริ่มลู่บคลำเนื้อตัวเองไปทั่ว เหงื่อที่เริ่มผุดขึ้นมา รารกับหยาดฝนทำให้เสื้อผ้าบางแนบติดกับผิวหนังชื้น ฟิลิกซ์สอดมือเข้าไปใต้ เสื้อตัวบางแล้วสะกิดยอดอกอย่างแรง เพื่อให้ความอยากของตัวเองทุเลาลง แต่มันก็ ไม่ได้ผลเพราะความต้องการของเขามีมากจนอยากโดนอย่างอื่นสอดใส่ ส่วนแก่นกาย เริ่มขยายตัวขึ้นทั้งที่ไม้ได้แต่ต้องมันเลยสักนิด มันคับแน่นอยู่ภายใต้กางเกงจนต้อง ปลดซิปกางเกงแล้วล้วงมือเข้าไปรูดซีกเป็นจังหวะ ไม่นานก็ปลดปล่อยน้ำขุ่นขาว ออกมาเลอะเต็มมือเรียวเล็ก

“อือ อืม” เสียงหอบหายใจฟิลิกซ์ทำให้เก้าอี้นรินทร์ที่อยู่ในห้องน้ำด้วยกัน หันมามอง การกระทำทั้งหมดของฟิลิกซ์ทำให้เก้าอี้นรินทร์ถึงกับเอือมระอา และทนไม่ได้ที่จะยื่นสูดอากาศหายใจกับคนโรคจิตที่ช่วยตัวเองต่อหน้าเขา

“คุณขยับหน่อย ผมจะเปิดประตูออกไป” ถึงจะคู้หน้าอีกฝ่ายมากกว่า เคยเจอที่ไหน แต่เขากลับนึกไม่ออก ทว่าตอนนี้คนข้างนอกเริ่มเข้ามาใช้ห้องน้ำ อีกครั้งแล้ว ถ้าขึ้นปล่อยให้ผู้ชายตัวสูงคนนี้ออกไปมีหวังคนได้เห็นเขาในสภาพนี้แน่ ฟิลิกซ์เม้มปากแน่นไม่รู้ว่าเอาอย่างไรกับชีวิตตัวเองต่อ

“ยะ อย่าเปิด” เสียงพูดติดขัดเนื่องจากอารมณ์ทางเพศมันพุ่งสูงขึ้นเรื่อย ๆ เขาพยายามรูดซั๊กช้าแล้วช้าเล่า ก็เหมือนว่ามันจะไม่ได้ช่วยให้รู้สึกดีขึ้นเลย มันทรมาณจนอยากจะกรี๊ดร้องออกมา

“คุณจะทำหรือไง ผมไม่ได้ว่างมายืนดูคุณช่วยตัวเองแบบนี้ละ”

“ขอร้อง อ๊ะ อย่าเปิดประตู” ตัวฟิลิกซ์เริ่มขึ้นสีแดงระเรื่อ ใบหน้าที่เกลี้ยงเกลาตอนนี้มันเต็มไปด้วยหยาดเหงื่อ ผมเผ้าที่ปรกหน้าก็เปียกชื้นไปด้วย

“อืม ฮ่า หยุดสักที” ฟิลิกซ์กัดตัวเองแฉ่วเบา ทำไมเขาต้องมาเจออะไรแบบนี้ด้วย เขาเซ็ดหน้าขึ้นแล้วผ่อนลมหายใจออกมา จังหวะนั้นทำให้เก้าอี้อินทรีเห็นใบหน้าอีกฝ่ายได้ชัดเจน นี่มันคนเมื่อเช้าที่เขาเกือบขับรถชนนี่นา

“นี่คุณ คุณจริง ๆ ด้วย”

“อ้อ... อะไรของนาย” ฟิลิกซ์ที่หลับตาพริ้มไม่รู้ว่าอีกฝ่ายตกใจอะไร หรือว่าตกใจที่เห็นเขามีอาการบ้าคลั่งแบบนี้

“อ้อ! นอกจากคุณจะพูดจาไม่น่าฟังแล้วยังโรคจิตอีกเหอเนี่ย ผมไม่ยกจะรู้เลยว่าโลกจะกลมขนาดนี้” เก้าอี้อินทรียืนยันต่อว่าอีกฝ่ายที่ตอนนี้กำลังจะหมดสติลงแล้ว เพราะทนฤทธิ์ยาไม่ไหว ลมหายใจเริ่มแผ่วลงทุกทีจนเก้าอี้อินทรีรู้สึกถึงความผิดปกติ

“ช่วย ช่วยฉันด้วย” พรึบ!... เก้าอี้อินทรีคว้าอีกฝ่ายที่กำลังจะนอนราบไปกับพื้นห้องน้ำเข้ามาในอ้อมแขน ตอนแรกเขาคิดว่าคนนี้เป็นโรคจิตแต่ตอนนี้รู้แล้วว่าอีกฝ่ายอาจจะโดนมอมยามา ยิ่งเป็นสถานบันเทิงแบบนี้ด้วยเขาจึงคิดเป็นอย่างอื่นไม่ได้

“คุณ! คุณพีนีสี่” เก้าณรินทร์ไม่มีทางเลือกเลยอุ้มคนตัวเล็กกว่าขึ้นแนบออกกว้างแล้วก้าวเท้าออกจากห้องน้ำ และเขาก็ไม่รู้ว่าจะพาผู้ชายร่างเล็กคนนี้ไปไหน เพราะเราสองคนไม่รู้จักกันมาก่อน

ทางด้านเม็ตฝนก็เดินตามหาเพื่อนสนิทไปทั่วร้านแต่ก็ไม่พบเพื่อนสนิทเลย โทรไปก็พบว่าฟิลิกซ์ไม่ได้พกโทรศัพท์ไปด้วย เพราะมันดังก้องอยู่ในกระเป๋าที่วางทิ้งไว้บนโต๊ะ

“ไปไหนของมันเนี่ย แล้วเอาโทรศัพท์ไว้แบบนี้รู้หรือเปล่านั้นอันตราย แค่ไหนเกิดมีคนหยิบจับไปจะทำยังไง” เม็ตฝนยืนบ่นจิมจ่าอยู่คนเดียวที่โต๊ะ ตอนนี้เกือบตีหนึ่งแล้วเธออยากจะกลับเพราะพรุ่งนี้ต้องตื่นมาทำงานแต่เช้าอีก

“เจอฟิลิกซ์บ้างไหม” ม่อนเดินมาหาแฟนสาว เขาแยกกันตามหาฟิลิกซ์ เม็ตฝนเองก็เดินตามหาทั่วร้านแต่ไม่พบเลย ขึ้นไปเช็กห้องข้างบนก็ไม่มีชื่อฟิลิกซ์ที่เช็กอินเข้า เขาคิดว่ามันแปลกมากที่อยู่ ๆ เพื่อนของเขาก็หายตัวไป

“ผมหาทั่วร้านแล้วไม่เจอเลย”

“เป็นไปได้ไหมว่าจะเกิดเรื่องขึ้นกับฟิลิกซ์”

“หรือผู้ชายคนนั้น” เม็ตฝนฉายความกังวลออกมา เธอต้องหาฟิลิกซ์ให้เจอ ก่อนที่เพื่อนสนิทจะตกอยู่ในอันตราย เม็ตฝนเลือกที่จะเดินออกไปหาออกร้านเพื่อจะเจอ แล้วก็เจอจริง ๆ ด้วย ทันใดนั้นก็เรียกชื่อเพื่อนสนิทออกมาเสียงดัง

“ฟิลิกซ์ ๆ!...” เม็ดฝนวิ่งไปหาเพื่อนที่ถูกผู้ชายร่างสูงสง่าคนหนึ่งอุ้มในท่า
เจ้าสาว แก้วณรินทร์หยุดนิ่งแล้วหันไปมองยังปลายเสียง

“นายจะเอาเพื่อนฉันไปไหน ปล่อยเดี๋ยวนี้นะ” เม็ดฝนเดินเข้ามาถึงตัวผู้ชาย
แปลกหน้า ก็ทุบไปที่ไหล่กว้างทันที

“โอ๊ยคุณ! คุณตีผมทำไมเนี่ย” แก้วณรินทร์ไม่เข้าใจว่าผู้หญิงตรงหน้าตีเขา
ทำไม ในเมื่อเขาอุตส่าห์ช่วยเพื่อนของเธอเอาไว้แท้ ๆ

“ยังมีหน้ามาพูดอีกหรือ นายมอมเหล้าเพื่อนฉันแล้วหวังจะพาเขาออกไป
ไซ้ไหม”

“โอ๊ย! คุณเข้าใจผิดแล้ว ผมจะพาเขาไปโรงพยาบาลต่างหาก เพื่อนคุณเขา
โดนมอมยามา” ได้ยินดังนั้นเม็ดฝนเลยหยุดทุบตีร่างสูงทันที ปกติถ้าฟิลิกซ์เมา ม่อน
แฟนหนุ่มของเธอจะอาสาขับรถไปส่งเพราะเธอขับรถไม่ค่อยแข็ง ทว่าตอนนี้ร้านของ
ม่อนกำลังมีปัญหาพนักงานในร้านแจ้งมาว่ามีคนทะเลาะวิวาทกัน ทำให้ไปส่งไม่ได้
เนื่องจากต้องอยู่จัดการ ทำให้เม็ดฝนต้องขอร้องให้ผู้ชายร่างสูงคนนี้ไปส่ง

“ขอโทษที่เข้าใจคุณผิดด้วยนะคะ ฉันเป็นห่วงเพื่อนเกินไปหน่อย”

“ไม่เป็นไรครับ คุณแน่ใจนะว่าจะไม่พาเขาไปโรงพยาบาล”

“ไม่ล่ะ ฉันอยากพาเขากลับบ้านแต่...”

“ครับ?” แก้วณรินทร์ยืนฟังคำตอบอย่างนิ่งสุขุม บนใบหน้าหล่อเหลาไม่มี
แม้แต่รอยยิ้มผุดขึ้นมาทำให้เม็ดฝนไม่กล้าที่จะขอความช่วยเหลือ แต่ถ้าไม่พูดเธอต้อง

เรียกแท็กซี่กลับแล้วดูเวลาตอนนี้สิ ดึกตื่นขนาดนี้แล้วรถที่ไหนจะวิ่งกัน เพราะอย่างนั้น
เม็ตฝนเลยกล้าเอ่ยออกไป

“ฉันขับรถไม่ค่อยแข็งค่ะ ถ้าไม่รบกวนจนเกินไป คุณช่วยไปส่งพวกฉันหน่อย
ได้ไหมคะ” แก้วณรินทร์ถอนหายใจออกมายาวเหยียดไม่เชิงว่ารำคาญแต่ก็ไม่ค่อย
เต็มใจเท่าไร กระนั้นก็ยอมตกลงจะไปส่ง ยังไงเธอก็เป็นผู้หญิงขึ้นโตนดูดีขึ้น
เขาคงรู้สึกผิดที่ช่วยอะไรไม่ได้และเป็นคนปล่อยให้เธอไปเผชิญกับชะตากรรมแบบนั้น

“รถดิฉันอยู่ทางนี้ค่ะ” แก้วณรินทร์โทรหาเพื่อนสนิทอย่าง **ปราบ** ให้เอารถเขา
กลับไปด้วย ส่วนตัวเขาจะไปส่งสองคนนี้แล้วจะหาทางกลับหเอง

ขับรถไม่ถึงสามสิบนาทีก็มาถึงบ้านพักตากอากาศของหมู่บ้านเขา ทำให้
แก้วณรินทร์รู้สึกสงสัยขึ้นมาว่าทำไมสองคนนี้ถึงได้มาอยู่ที่นี่หรือว่ามาพักผ่อนในช่วง
ฤดูฝน พอขับรถเข้าไปข้างในจะเห็นบ้านไม้หลังใหญ่ของคุณตาเลื่องที่คุณย่าชอบพา
เขามาเล่นตอนเป็นเด็กเล็ก

“ขับตรงไปเลยคะ บ้านหลังเล็กสีฟ้าตรงท้ายไร่เลยคะ” บ้านหลังนี้อยู่
โดดเดี่ยวหลังเดียว แล้วห่างจากบ้านพักตากอากาศหลังอื่นประมาณหนึ่งร้อยเมตร
ได้มั้ง พอขับรถมาถึงแก้วณรินทร์ก็มีน้ำใจช่วยอุ้มร่างเล็กเข้ามาภายในบ้าน เม็ตฝนโทร
แจ้งคุณตาเลื่องให้ทราบถึงเรื่องที่เกิดขึ้น พอทางนั้นทราบก็ขับรถตามมาพร้อม
ยาสมุนไพรรักษาทันที

“ฟิลิซเป็นไงบ้าง อ้าวตาแก้ว!!” คุณตาเลื่องตกใจนิดหน่อยที่เห็นแก้วณรินทร์
อยู่ตรงนี้

“คุณตาเลื่อง!...” แก้วฉรินทร์เองก็ตกใจไม่ใช่ไม่น้อยที่เห็นคุณตามาหาผู้ชาย
ร่างเล็กคนนี้ ความรู้สึกเขามันกำลังจะบอกว่าทั้งคู่เป็นสองตาหลานอย่างน่าประหลาด
เพราะคุณตาเลื่องดูเป็นห่วงผู้ชายร่างเล็กจนลนลาน

ตอนที่ 4

หลังจากวันนั้นเวลาก็ผ่านมาแล้วหนึ่งสัปดาห์ ฟิสิกซ์โดนคุณตาดุและห้ามออกไปเที่ยวกลางคืนเป็นเวลาหนึ่งเดือนนับจากวันนี้ไป ทั้งที่อายุเขาแตะเลขสามแล้ว แต่ต้องมาโดนกักบริเวณเหมือนกับเด็กสิบห้าสิบหก แต่นั่นแหละ ฟิสิกซ์ก็ทำตามโดยไม่ขัดขืนอะไร แล้วยังบอกอีกว่าให้เขาทำตัวดี ๆ น่ารักเข้าไว้ แนนอนเขาทำแบบนั้นเสมอ ตอนทำงานก็ทำอย่างขยันขันแข็ง คุณตาให้เขารับผิดชอบเป็นผู้จัดการและตรวจสอบบัญชีรายรับรายจ่าย ส่วนเม็ตฝนก็จะจัดการในเรื่องบริการให้ความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว ถึงเขาจะเป็นลูกหลานเจ้าของธุรกิจนี้ แต่ก็ใช้ว่าจะอยู่อย่างสุขสบาย คุณตาเขาสอนเสมอว่าถ้าอยากมีเงินก็ต้องทำงาน

Rrrrrrrrrrrrrrrrr

“จ๋า คุณตา” ฟิสิกซ์กอดรับสายแล้วเอ่ยเสียงหวานหูทันที

“ว่างอยู่หรือเปล่า มาหาตาทนอย มีคนอยากแนะนำให้รู้จักนะ”

“ว่างจ๊ะ จะรีบไปตอนนี้เลยจ๊ะ”

คำพูดแสนสุภาพอ่อนน้อมลูกฝึกให้พูดมาตั้งแต่ยังเยาว์วัยเลยทำให้ฟิสิกซ์ติดพูดจ๊ะจำกับผู้เป็นตาจนถึงทุกวันนี้ ปกติเขาก็มักจะพูดกับแขกผู้ใหญ่อย่างคุณตาและเพื่อนของคุณตาเท่านั้น ถ้าเป็นเพื่อนสนิทอย่างม่อนและเม็ตฝนก็ปล่อยหมาในปากออกไปก็ได้เลย เนื่องจากเรือนเล็กห่างจากเรือนใหญ่พอสมควรเลยมีรถสำหรับขับไปมาให้บริการ พอมาถึงเขาก็รีบเดินขึ้นไปบนชั้นสองของบ้านทันที

“มาแล้วหรือลูก ไม่เจอกันชะนานดูโตขนาดนี้เขี้ยวหรือ” น้ำเสียงคุณย่าอินทรา พุดขึ้นทำให้ฟิลิกซ์หันไปสวัสดีก่อนจะนั่งลงบนเก้าอี้ข้างผู้เป็นตา

“สวัสดีจะคุณย่าอินทรา คุณย่าสบายดีนะจ๊ะ”

“สบายดีจ้า แล้วหนูละเป็นไงบ้าง”

“สบายดีจ๊ะ มีก็แต่คุณตาที่ป่วยออกแอดไม่ยอมไปหาหมอนั่นแหละจ๊ะ”
ร่างเล็กแอบแหวะคนแก่ข้างกายเบา ๆ

“อ้าวใจมาว่าตาชะงัน หี...” สองสหายรักหัวเราะขบขันก่อนอินทราจะ แนะนำหลานชายให้ทุกคนรู้จักอีกครั้ง

“นี่ตาเก้า หลานชายย่าเองจ๊ะ ไม่รู้ว่าหนูฟิลิกซ์จะจำน้องได้ไหม”

“ฮะ! นี่นาย/นี่คุณ” เก้าณรินทร์และฟิลิกซ์ต่างคนก็ต่างตกใจ ไม่คิดว่าโลก มันจะกลมขนาดพัดพาให้มาโคจรเจอกันอีกครั้ง แถมมาเจอกันในสถาน...

“จำกันได้แล้วหรือ เฮ้อ... เห็นแบบนี้แล้วยากี่โล่งใจ นึกว่าจะจำกันไม่ได้ซะแล้ว ฮ่า ๆ” อินทราพุดแทรกขึ้นในขณะที่หลานสองคนทำหน้าที่ตาตกใจกันอยู่

“หนูจำไม่ได้จะคุณย่า”

“แกก็จำไม่ได้เลยว่าคุณตาเลื่อง” เก้าณรินทร์จ้อง อีกฝ่ายตาขวาง เมื่อรู้ว่าผู้ชายร่างเล็กตรงหน้าเป็นคนเดียวกัน กับคนในรูปที่คุณย่า เอาให้เขาดูเมื่อหลายวันก่อน

“งั้นก็รู้จักกันไว้นะ เพราะนี่คือคู่มั่นของตาเก่า” อินทราหันไปแหวะ หลานชายที่จำว่าที่หลานสะใภ้ไม่ได้ทั้งที่วันก่อนก็เอารูปให้ดูก่อนแล้ว

“เด็กสมัยนี้ลืมนกันเก่งจริง ๆ” ตาเลื่องพูดกับสหายรักแฝวเบา ก็จริงอยู่ ตอนวัยเยาว์เค้าฉรินทร์จะมาที่บ้านบ่อย ๆ แต่หลานชายตัวดีของเขานี่สิที่ไม่เคยอยู่ ติดบ้านเลย ทำให้คลาดกันอยู่เรื่อย แต่ด้วยช่วงวัยที่ค่อนข้างห่างกันด้วยแหละ...

“ปล่อยให้เด็กค่อย ๆ เรียนรู้กันไปเถอะ ฉันทไม่รีบหรอก” ฟิลิกซ์นั่งเงิบ ฟังผู้ใหญ่ทั้งสองคุยกัน โดยไม่คิดจะแทรกแซงขึ้นเพราะเดี๋ยวจะถูกมองว่าไม่มีมารยาท ถึงแม้เขาจะไม่อยากได้ผู้ชายตัวสูงคนนี้เป็นคู่มั่นก็เถอะ พอทั้งคู่คุยกันเสร็จอินทรา ก็เอ่ยถามฟิลิกซ์ขึ้น

“ตอนนี้หนูฟิลิกซ์อายุเท่าไรแล้วจ๊ะ”

“สามสิบสองจ๊ะ”

“ห่างกับตาเก่าตั้งรอบหนึ่งแฉะ เอละมันไม่ใช่อุปสรรคหรอก ยังไงก็ลอง ดู ๆ กันไปนะ”

“จ๊ะ/คุณย่า!...” อีกแล้ว พูดพร้อมกันอีกแล้ว ฟิลิกซ์หันไปทางอื่นโดยไม่แสดงสีหน้าไม่พอใจใด ๆ ออกมา

“หนูฟิลิกซ์พาน้องออกไปเดินเล่นข้างนอกไป ย่าอยากคุยธุระกับตาเลื่อง สักหน่อย”

ฟิลิกซ์ลุกขึ้นแล้วเดินนำออกไป ส่วนแก๊ณรินทร์ก็เดินตามหลังไปอย่าง
เลียงไม่ได้ พอเดินพ้นเรือนใหญ่ออกมาไกลแล้ว แก๊ณรินทร์ถึงถามอีกฝ่ายขึ้น

“คุณรับปากคุณย่าแบบนี้ทำไม”

“เพราะถ้าปฏิเสธมันคงดูไม่มีมารยาท”

“ผมไม่อยากหมั้นกับคุณ และมันจะไม่มีวันนั้นด้วย” แก๊ณรินทร์ตอบ
เสียงแข็ง เขายังยืนยันคำเดิมว่าไม่ได้ชอบผู้ชายร่างเล็กตรงหน้า ฟิลิกซ์ยื่นจ้องอีกฝ่าย
พรั้มเพื่ออยู่โดยไม่ได้ตอบโต้อะไร เขาเองก็ไม่ได้อยากมีผู้ชายตัวสูงอย่างกับเสาไฟฟ้า
ตรงหน้าเป็นคู่ชีวิตเหมือนกัน ถึงเขาจะเป็นแบบนี้แต่เขาก็ควรมีสิทธิ์เลือกหรือเปล่า?...

“เพราะอะไรรู้ไหม...” แก๊ณรินทร์สูดอากาศเข้าเต็มปอดแล้วพรุลงมหายใจ
ออกมา “เพราะว่าผมไม่คิดจะชอบผู้ชายอย่างคุณ” ฟิลิกซ์ไม่เคยคิดอยากจะเอาชนะ
ใครเท่านี้มาก่อน คำพูดของแก๊ณรินทร์ทำให้เพศสภาพแบบเขาดูไร้ค่าสิ้นดี

“อีกอย่างผมคงทำใจชอบคุณไม่ลงจริง ๆ” แก๊ณรินทร์มองต่ำลงไปจ้องหน้า
คู่สนทนาที่ตัวเล็กกว่าเขามากโข ขนาดเขาไม่ได้ยืนตัวตรงอีกฝ่ายยังสูงถึงแค่ช่วงอก
ของเขาเท่านั้น เขาเดาว่าอีกฝ่ายคงสูงเพียงแค่หนึ่งร้อยเจ็ดสิบเศษ ๆ สี่ผมดำกลับ
เงางามยามแสงสาดส่องทำให้อีกฝ่ายดูมีออร่าอย่างมาก ถ้าเป็นคนอื่นมองคงจะชม
ว่าฟิลิกซ์น่ารัก แต่สำหรับแก๊ณรินทร์นั้น ฟิลิกซ์เป็นแค่ผู้ชายธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น
ไม่ได้มีความพิเศษหรือน่ารักอย่างที่คุณย่าเขาอวยมาเลย

“ทำไมคนอย่างผม แล้วมันทำไม!” ฟิลิกซ์เดือดดาลขึ้นมาทันที ไม่มีใครหน้า
ไหนพูดตอกหน้าเขาแรงขนาดนี้มาก่อน ก็จริงอยู่ที่อีกฝ่ายอาจจะไม่ได้มีรสนิยม

ชอบผู้ชายด้วยกันแต่ไม่เห็นจะต้องพูดดูถูกเขาขนาดนี้เลย แก้วณรินทร์ทำให้เขารู้สึกว่าการที่เขาเป็นแบบนี้มันดูแยะและไม่ถูกต้องในสายตาแก้วณรินทร์

“ผมไม่ได้จะเหยียดนะ แต่ผมไม่ได้ชอบผู้ชายด้วยกันไง แล้วผมก็ไม่รู้ว่าตัวเองจะเปลี่ยนรสนิยมไปชอบแบบคุณได้ไหม รู้แบบนี้แล้วคุณจะให้ผมยอมหมั้นอย่างจั้นเธอ ผมรู้ว่าโลกมันเปิดกว้างแล้วแต่ในอนาคตผมก็อยากมีครอบครัวที่สมบูรณ์แบบ ภรรยาสามารถมีลูกให้สามี่ได้ไม่ใช่อย่างนี้...”

เพียะ! “ปากนายบอกไม่เหยียดเพศสภาพแบบฉั้นแต่คำพูดนายของมันเหยียดไปแล้ว” พิลิกซ์ตบหน้าผู้ชายร่างสูงตรงหน้าอย่างไม่อ้อมแรง เขาไม่เคยเจอผู้ชายหยาบคายเท่านี้มาก่อน ไม่ใช่หยาบคายที่คำพูดแต่เป็นความคิดและทัศนคติต่างหาก นี้นะเธอคนที่คุณตาอยากให้เขาหมั้นหมายด้วย เขามองไม่เห็นความดีในตัวอีกฝ่ายเลยสักนิด

แก้วณรินทร์ไม่รู้หรอกว่ากว่าที่ฟิลิกซ์จะกล้ายอมรับที่ตัวเองเป็นแบบนี้ได้ มันเคยบอบช้ำมากขนาดไหน

“จำไว้นะว่าความคิดของนายมันสกปรกมาก โดยเฉพาะเรื่องที่น่าายพูดเมื่อครู่และยังมาพูดกับเพศสภาพอย่างฉั้นอีก” ร่างเล็กกั๊ดฟันกรอด ก็รู้ทั้งรู้ว่าเขาเป็นผู้ชาย จะให้มีลูกหรือตั้งท้องได้ยังไงกัน แก้วณรินทร์หน้าชาไปครู่เดียวก็กลับมาเป็นปกติ คนตัวเล็กกว่าดูโกรธเอามากจนเขาไม่กล้าเอ่ยคำใดออกไปเพราะว่าจะทะเลาะกันหนักขึ้นกว่าเดิม ใบหน้าฟิลิกซ์ขึ้นสีแดงกำทำให้แก้วณรินทร์เงยปากไม่ได้โต้ตอบอะไรออกไป พิลิกซ์เลือกที่จะเดินหนีร่างสูงไปเรือนเล็กที่ตัวเองอาศัยอยู่ทันที ส่วนแก้วณริ

นทร์ก็ได้แต่ยืนมอง ไม่คิดจะตามไปขอโทษด้วยซ้ำ วันนี้ยังคงกันไม่รู้เรื่อง
วันหน้าค่อยคุยละกัน ยังไงคุยกับฟิลิซก็ง่ายกว่าให้ไปคุยกับผู้ใหญ่สองคนนั้น...

ตอนที่ 5

ฟิลิกซ์ยอมรับว่าตัวเองกำลังนอนอยู่ที่คู่นั้น และไม่คิดจะบอกให้ผู้เป็นตา รู้ด้วยว่าทะเลาะกันเรื่องอะไร เขาทำได้เพียงแค่ออกมาบ้านท้ายไร่ของตัวเองและ ทำนั่นทำนี่เพื่อฆ่าเวลา จิตใจเขาจะได้กลับมาสงบอีกครั้ง ในขณะที่เขากำลังปิดกวาด ห้องอยู่ ก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น ฟิลิกซ์หยุดทุกการกระทำแล้วเดินไปเปิดก็พบว่า เป็นเพื่อนสนิทอย่างเม็ตผนมาหา

“อีพิ! อยู่ที่นี่เองคนอื่นก็หากันให้ทั่ว” เม็ตผนก้าวเท้าเข้ามาแล้วนั่งลงโซฟา ขนาดเล็กสำหรับนั่งได้แค่สองคนเท่านั้น ก่อนจะเห็นสีหน้าบูดบึ้งของเจ้าของบ้าน

“เป็นอะไรอะ ทำสีหน้าดีด้าให้มันสมกับคนกำลังจะมีผิวหน้าอ่อน” ได้ทีก็แซว ไม่เลิก นี่แหละนิสัยเพื่อนสนิทของเขา ฟิลิกซ์สายหัวให้อย่างระอาแล้วหย่อนก้นนั่งลง บนเตียงนอนขนาดสามฟุตของตัวเอง

“ไหนลองทำหน้าที่เหมือนคนอยากมีผิวจันทน์อ่อนสิ ฮ่า ๆ” ฟิลิกซ์ก็แสร้ง ทำหน้ายิ้มทุเรศตามน้ำเพื่อให้เม็ตผนเป็นบ้าหัวเราะอยู่คนเดียว

“ฮ่า ๆ อีพิตลกอ่า”

“พอได้ยัง” ฟิลิกซ์ทำเสียงแข็งให้รู้ว่าเขาไม่เล่นแล้ว

“หยอกเอินนะ เข้าเรื่องเลยละกัน คุณตาไม่เห็นมึงอยู่กับคุณแก้วเลยให้กู มาตามเนี่ย”

“ยังไม่กลับไปอีกเหรอ”

“เฮ้! คุณเพื่อนคะ อาการแบบนี้ไม่ใช่ว่าตักันมาแล้วใช่ไหม”

“ก็ไอ้เด็กนั่นมันบอกว่าทำใจรักกูไม่ลง เป็นกูแล้วมันทำไมวะก็แค่ชอบผู้ชาย ไม่ได้ไปฆ่าใครตายสักหน่อย ทำไมต้องทำเหมือนรังเกียจกันด้วยก็ไม่รู้” พูดถึงแล้ว ก็หงุดหงิดเป็นบ้า ถึงจะจำได้ว่าเด็กคนนี้เคยช่วยชีวิตเขาไว้เมื่อคราวก่อนก็เถอะ พอไม่ชอบชู้หน้าขึ้นมาแล้วก็ไม่อยากจะยุ่งด้วย

“แล้วทำไมถึงไม่ลองทำให้น้องเขารักมึงจนโง่หัวไม่ขึ้นดูละ ปกติมึงยอมให้คนมาถอนหงอกซะที่ไหน” อย่าให้เล่าวีรกรรมสมัยวัยรุ่นของเพื่อนสนิทของเธอเลย ให้เวลาสามสี่วันก็ไม่รู้จะเล่าหมดไหม เล่นหักอกคนอื่นเป็นว่าเล่นรวมถึงตัวเธอเองด้วย...

“แต่มันไม่เหมือนกันเว้ย นี่มันคู่หมั้นที่เลี้ยงไม่ได้ มึงก็รู้”

“ก็ถ้ามึงไม่รักซะอย่างจะไปกลัวอะไร ไม่รักก็เทน้องเขาเลย ยังไงมันก็เป็นเรื่องปกติของคนไม่รักกันอยู่แล้วไม่ใช่เหรอ กูไม่เห็นว่ามันจะผิดตรงไหน”

“มันก็ใช่...” ถ้าไม่รักก็ปล่อยไป แล้วถ้าเกิดว่าเขารักไอ้เด็กนั่นขึ้นมาละ จะทำยังไง

“ลองเปิดใจดูก็ได้เสียหายอะไรนี่ เพื่อวันหนึ่งพวกมึงสองคนอาจจะรักกันได้” เรื่องยั่วยุนี้ก็ต้องยกให้เม็ตฝนเป็นที่หนึ่ง เขาเองก็งงว่าคบเพื่อนแบบนี้มานานกว่าสามปี ได้ยังไงกัน ก็จริงอย่างที่เม็ตฝนพูดแต่มันไม่เสี่ยงไปหน่อยเหรอ คู่กันเสร็จสรรพเม็ตฝนก็ขอตัวกลับไปทำงานต่อ

ส่วนทางด้านเก้าณรินทร์ที่เพิ่งทะเลาะกันว่าที่คู่หมั้นมา พอคุณย่ารู้เข้าก็โดน
บ่นไปยกใหญ่ อีกทั้งยังอ่อนโยมคุยกับเขาอีกด้วย คนแก่นี่เอาใจยากจริง ๆ เลย

“ตาเก้าพูดแบบนั้นกับพี่เขาได้ยังไง ย่าไม่เคยสอนให้เราเป็นคนแบบนั้นนะ”

“เก้าไม่ได้ตั้งใจ มันปลั่งปากไปเอง...” เก้าณรินทร์พูดออกมาเสียงแผ่วเบา
ตอนนั้นที่พูดออกไปก็อาจจะไปทำร้ายจิตใจพิลิกซ์พอสมควรแหละมั้ง ถึงได้ตบหน้าเขา
เสียแรงเลย

“พຽงนี้ไปง้อพี่เขาเลยนะ” อินทราสั่งหลานชายตัวดีเสียงแข็ง อุตส่าห์พาไป
ฝากเนื้อฝากตัวกับฝ่ายนั้น แล้วยังทำอะไรไม่เข้าเรื่องอีก ดีที่สหายรักของเธอไม่รู้ ถ้ารู้
มีหวังได้ตำเธอเป็นแน่ ทางนั้นยิ่งหวังหลานชายยิ่งกว่าอะไรเสียอีก

“ไม่เอาครับ พຽงนี้ผมจะไปช่วยงานพ่อที่สวนส้ม”

“คนงานที่ไร่มีเป็นร้อยไม่มีอะไรให้ทำหรอก ย่าว่าตาเก้าไปง้อพี่เขานั้นแหละ
พากันไปเที่ยวในเมือง ไปหาอะไรอร่อย ๆ ทาน ตามประสาวัยรุ่น”

“ผมนะวัยรุ่นส่วนเขาอาจจะไม่ใช่...” อายุห่างกันตั้งสิบสองปีจะให้คุยเรื่อง
เดียวกันรู้เรื่องได้ยังไง เขาเพิ่งจะอายุยี่สิบเอ็ดเมื่อต้นเดือนพฤษภาคมนี้เอง คุณย่าก็
จับคู่ให้เขาเสียแล้ว

เพียะ! “ปากเสียเด็กคนนี้นี่ ไปว่าให้พี่เขาแบบนั้นได้ยังไง เราเป็นเด็กควร
เรียกพี่เขาว่าพี่ด้วยซ้ำ” อินทราตีแขนหลานหนัก ๆ ไปหนึ่งที ยิ่งโตยิ่งดีหรืออย่างไร
กันหลานชายคนนี้...

“โห้ย!... เก้าเจ็บนะคุณย่า พรงี้เป็นวันหยุดของเก้า เก้าก็แค่อยากจะนอนสบาย ๆ อยู่บ้านบ้าง ทำไมต้องไล่...” ไม่ว่าจะยังไงเขาก็ไม่มีทางไปง้อผู้ชายปากจัดคนนั้นแน่นอน

“อย่าดื้อกับย่าได้ไหม แคน ๆ!... ย่าแก่แล้วไม่รู้จะอยู่กับหลานได้นานแค่ไหน” อินทราแสร้งไอแคน ๆ ให้หลานชายยอมจำนน

“คุณย่าอย่าพูดแบบนี้สิครับ”

“ก็ย่าแก่แล้ว ไม่รู้จะตะ...”

“ก็ได้ครับ พรงี้เก้าจะไปง้อเขา”

“ย่าบอกแล้วไงให้เรียกหนูฟิลิกซ์ว่าพี่”

“ครับผม พรงี้เก้าจะไปง้อพี่ฟิลิกซ์ พอใจหรือยัง...” เก้าณรินทร์ส่ายหัวให้กับแผนดี ๆ ที่ใช้ทำให้เขายอมอ่อนข้อให้อยู่เรื่อย คุณย่ามักจะพูดแบบนี้ทุกที ถ้าเขาไม่ยอมเชื่อฟังและเขาก็ไม่รู้ว่าทำไมถึงยอมเชื่อตลอดเหมือนกัน อาจจะช่วยอายุคุณย่าแก่ตัวลงเรื่อย ๆ มั้งเลยกลัวว่าถ้าขัดใจแล้วความดันจะขึ้น...

เช้าวันอาทิตย์เก้าณรินทร์ตื่นแต่เช้าตรู่ตามคำสั่งของอินทรา วันนี้เขาสวมใส่เสื้อเชิ้ตสีขาวแขนยาว พร้อมกางเกงขายาวสแลกส์สีเบจ ด้วยสัดส่วนที่สูงถึงหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตรเกินมาตรฐานชายไทยจึงดูโดดเด่นเป็นพิเศษ ไม่ว่าจะเขาจะจับใส่ชุดแบบไหนก็ดูดีไปหมด ผิวสีแทนธรรมชาติทำให้ เก้าณรินทร์มีเสน่ห์อย่างล้นแก่สาว ๆ พอจัดการตัวเองเสร็จสรรพเก้าณรินทร์ก็ออกจากบ้านไปรับว่าที่คู่หมั้นทันที

ใช้เวลาไม่ถึงสิบนาทีก็ถึงบ้านฟิลิกซ์ ครอบครัวฟิลิกซ์ทำธุรกิจบ้านพักตากอากาศ ทำให้พื้นที่สามไร่เต็มไปด้วยบ้านไม้ทรงโมเดิร์น ประตูทางเข้ามียามคอยเฝ้ารักษาความปลอดภัย ตรงเข้าไปสี่สิบเมตรก็เป็นบ้านเรือนใหญ่สองชั้นของคุณตาเถียง จากนั้นขับรถตรงไปอีกสิบเมตรจะเป็นบ้านพักตากอากาศสิบเอ็ดหลังเรียงรายกัน แต่ละหลังอยู่ห่างกันเพียงแค่อันเดียว พอขับตรงไปอีกร้อยเมตรจะเห็นบ้านไม้สีฟ้าของฟิลิกซ์ที่อยู่ห่างจากบ้านพักตากอากาศคนอื่นร้อยเมตร แก้วณรินทร์ได้ขออนุญาตคุณตาเถียงแล้วเรื่องที่จะพาฟิลิกซ์ออกไปเที่ยวในเมือง

ปกติวันหยุดฟิลิกซ์จะตื่นสายเป็นพิเศษและยังไม่มีธุระที่ไหนก็จะตื่นอีกทีตอนเที่ยงวัน แก้วณรินทร์ขับรถมาถึงก็เปิดประตูลงรถ แล้วเดินสาวเท้าไปเคาะประตูหน้าบ้านหลังสีฟ้าทันที เขาเคยมาที่นี่แล้วครั้งหนึ่งตอนฟิลิกซ์โดนมอมยา จนหมดสติไปไม่คิดว่าวันนี้จะได้มาเหยียบที่นี่อีก

ก๊อก ก๊อก ก๊อก!... ฟิลิกซ์สะดุ้งตื่นเมื่อได้ยินเสียงเคาะประตู บ้านของเขามีขนาดที่ไม่ได้กว้างมาก เปิดประตูเข้ามาก็เป็นเตียงนอนเลย ภายในบ้านของเขามีเฟอร์นิเจอร์และสิ่งอำนวยความสะดวกครบทุกอย่าง ฟิลิกซ์ลุกขึ้นแล้วเดินไปเปิดประตูเพราะคิดว่าน่าจะเป็นเม็ดฝน

“อ้อ มาทำอะไรแต่เช้า...” ฟิลิกซ์ยกมือขยี้ตาแรง ๆ โดยไม่ได้เปิดเปลือกตาดูว่าใครมาหา

“นี่มันเก้าโมงเช้าแล้ว คุณยังจะนอนต่ออีกเหรอ คนอะไรไม่รู้สายป่านนี้แล้ว ยะ...”

“นี่นาย! มาทำไม ออกไปจากบ้านฉันเดี๋ยวนี้เลยนะ” ฟลิทซ์ลืมตาตุเมื่อได้ยินเสียงคุ่น ๆ แล้วก็เชื่อว่าที่คู้หมั้นเขาจริง ๆ ด้วย แล้วดูสภาพเขาตอนนี้สิ เสื้ออกล้าม สีขาวพร้อมกางเกงขาสั้นเลยเข้า หน้าตายามตื่นนอนเขามันคงทุเรศสิ้นดี

“ผมให้เวลาคุณสิบห้านาทีในการทำธุระส่วนตัว”

“อะไร นายจะพาฉันไปไหน” ฟลิทซ์เดินเข้ามาในบ้านพร้อมจะปิดประตู ใส่หน้าว่าที่คู้หมั้นแต่เก้าณรินทร์ก็มีมือไวพอที่จะดันบานประตูไว้ไม่ให้อีกฝ่ายปิดลง

“ไม่พาไปฆ่าหรอกนะ ย้ำว่าสิบห้านาทีถ้าคุณช้า ผมฟังประตูบ้านคุณแน่”

“ไม่ไป แล้วนายก็ไสหัวออกไปจากบ้านฉันได้แล้ว”

“ผมก็ไม่ได้อยากจะอยู่นานนักหรอก” เก้าณรินทร์พรุลงมหายใจออกมาแรง ๆ บ่งบอกว่าตอนนี้เขาเริ่มอารมณ์เสียแล้ว เขาดันคนตัวเล็กกว่าเข้าไปในบ้านแล้ว ตามด้วยร่างสูงของเขาตามเข้าไปด้วย ฟลิทซ์เห็นว่าผู้ชายตัวสูงไร้มารยาทเข้ามาในบ้านเขา โดยไม่ได้รับอนุญาตก็ดำไว้วายไปหลายยก แต่มีหรือคนอย่างเก้าณรินทร์จะฟัง เขาเลือกที่จะเมินคำด่าทอแล้วหย่อนก้นนั่งลงบนโซฟาและพลาจสำรวจข้าวของภายในห้องเล็ก...

สิบห้านาทีผ่านไปฟลิทซ์ก็ทำธุระส่วนตัวเสร็จสรรพ เก้าณรินทร์ไม่รอช้า ลากฟลิทซ์ขึ้นรถบีเอ็มดับเบิลยูคันสีขาวทันที ในขณะที่เก้าณรินทร์ขับรถเข้าไปในตัวเมือง ความเงิบภายในรถก็ก่อตัวขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้ฟลิทซ์พลาจสำรวจองค์ประกอบของใบหน้าว่าที่คู้หมั้น ใบหน้าคมเข้ม สันกรามคมชัด ทำให้อีกฝ่ายดูน่าดึงดูด ผิวสีแทนตัดกับเสื้อเชิ้ตสีขาวเป็นเสน่ห์อย่างมาก การแต่งตัวเก้าณรินทร์วันนี้ถือว่าผ่าน

สำหรับสายตาฟิลิกซ์ ดวงตาสีรัตติกาลเป็นประกายยามมองถนน จมูกโด่งเป็นสัน
รับกับใบหน้าที่ดูหล่อเหลา ฟิลิกซ์ไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าเก๋ารินทร์ก็หล่อเหลา
เหมือนกัน เส้นเลือดที่ผุดขึ้นตามแขนที่โผล่พ้นเสื้อเชิ้ตแขนยาวทำให้ฟิลิกซ์ใจกระตุก
...ว่าที่คู่หมั้นเขาก็โหดเหมือนกันนี่นะ...

ตอนที่ ๑

เก้าณรินทร์ไม่รู้ว่าจะพาไปที่คู่มั้นไปทานอาหารร้านไหน เลยเลือกเป็นร้านโปรดที่เธอคนนั้นชอบพาเขามากินเป็นประจำ ขับรถไม่ถึงชั่วโมงก็มาถึงร้านอาหารชื่อดัง เก้าณรินทร์และฟิลิกซ์อย่างเท่าเข้าไปในร้านห่อที่มีอาหารของภาคเหนือที่ขึ้นชื่อหลายอย่าง ฟิลิกซ์สั่งอาหารสองสามอย่างก่อนจะถามร่างสูงที่นั่งตรงข้าม

“ถ่อมาถึงที่นี่จะกินแค่ข้าวซอยหรือไง”

“คุณสั่งมาเยอะแล้ว แค่นี้ก็กินไม่หมดหรอก” เก้าณรินทร์ตอบอย่างเหนื่อยหน่าย เขาไม่รู้จะไปไหนหรือได้ถึงพาอีกฝ่ายมาร้านโปรดของใครบางคนแทน

“จิ้นเอาแกงฮังเลไหม เมนูนี้ฉันชอบกินมากเลยละ”

“ไม่ได้หรอกจ้ะ” ฟิลิกซ์ทำหน้าอ คล้ายไม่พอใจที่ถูกอีกฝ่ายตัดบทสนทนา เวลาผ่านไปสิบห้านาทีที่อาหารที่สั่งก็ถูกนำมาเสิร์ฟ เขาทั้งสองก็ทานอาหารไปเสียบ ๆ จนหมดจานโดยไม่ได้พูดคุยกันเลย มันเป็นบรรยากาศที่ค่อนข้างอึดอัด ถ้าอีกฝ่ายไม่เต็มใจจะมาแล้วไปลากเขาถึงที่บ้านทำไม...

พอกำลังจะเช็กบิลกลับบ้าน เก้าณรินทร์ก็พบกับเธอคนนั้นโดยบังเอิญ เธอน่ารักเสมอยามมองไป ผมสั้นประจำสีดำเงางามตัดกับผิวสีขาวชมพูชวนให้เก้าณรินทร์ไม่อาจละสายตาไปทางอื่นได้ ฟิลิกซ์มองตามสายตาที่อีกฝ่ายทอดมองไปยังข้างหน้าก็พบว่าเป็นผู้หญิงตัวเล็กมากับเพื่อนสาวสองสามคน เขาเดาว่าน่าจะไม่ใช่

แค่คนรู้จักธรรมดาของเก้าณรินทร์อย่างแน่นอน ก็มองตาเป็นมันขนาดนั้นจะให้เชื่อ
ยังไงไหว

“อ้าว เก้านี่นา!” เธอคนนั้นเดินตรงมายังโต๊ะอาหารของฟิลิกซ์ทันทีที่สบตา
กับเก้าณรินทร์

“เดลมาทานข้าวหรือ?” ฟิลิกซ์เหลือบมองไปที่คู่หมั้นที่ถามคำถามโง่ ๆ กับ
เธอคนนั้นอย่างเอือมระอา มาร้านอาหารขนาดนี้คงจะมาซักผ้าหรือกมั้ง ให้ตายเถอะ
แล้วสายตาอ่อนโยนที่ใช้มองกันแบบนี้คืออะไร...

“ใช่ ๆ แล้วเก้าล่ะมาทานข้าวหรือ แล้วมากับใคร” เดลต้า มองไปยังผู้ชายที่
ดูมีอายุมากกว่า ทว่าก็ดูเด็กเอามาก ๆ แล้วยั้งใบหน้าออกไปทางหวาน ทำให้เธอ
อดจะชื่นชมไม่ได้ว่าผู้ชายคนนี้น่ารักมาก เส้นผมสีดำขลับตัดกับผิวหนังที่ขาวเนียนนั้น
ชวนน่ามองจริง ๆ

“เอ่อ... มากับพี่แถวบ้านนะ แล้วเดลล่ะมากับใคร” ฟิลิกซ์สะดุ้งเบา ๆ ที่
ได้ยินคำนั้นออกจากปากว่าที่คู่หมั้น นอกจากจะไม่แนะนำชื่อเขาให้เธอคนนั้นรู้จัก
แล้วยังบอกว่าเขาเป็นแค่พี่แถวบ้านอีกหรือเนี่ย

“มากับเพื่อนนะ แล้วเก้าทานข้าวเสร็จแล้วหรือ”

“อืม” วันนี้นับยังเอิญจริง ๆ ที่ได้เจอเดลต้า แต่มันจะดีกว่านี้ถ้าฟิลิกซ์ไม่มากับ
เขาด้วย...

“ไหน! กินแค่ข้าวซอยอีกแล้วใช่ไหม มาที่ครั้งก็กินแต่ข้าวซอยไก่ไม่เบื่อบ้างหรือไง” เดลต้ายิ้มหวานจนตาหยีในขณะที่พูดแซวรุ่นน้องคนสนิท เราทั้งสองรู้จักกันเพราะเก้านรินทร์เป็นสายรหัสของเพื่อนสนิทของเธอเอง

“เดลไม่เห็นเบื่อเลย แล้วทำไมเราต้องเบื่อด้วยล่ะ” เดลต้าพาเขามาร้านนี้บ่อยมากช่วงมีกิจกรรมในคณะ เขาชอบมาช่วยงานพี่รหัสเลยมาที่นี่ด้วยกันบ่อยไป ๆ มา ๆ ร้านนี้ก็เป็นที่ร้านอาหารโปรดของเขากับเดลต้าไปแล้ว ส่วนทำไมถึงกินแต่ข้าวซอยไก่อะไรก็เพราะมันเป็นเมนูแรกที่เดลต้าสั่งให้เขาลองกิน และเป็นเมนูโปรดของเดลต้าด้วย จากนั้นพอมาร้านนี้ที่ไรเลยสั่งแต่ข้าวซอยไก่อีก

“ก็มันอร่อยนี่นา”

“อะแฮ่ม!” ฟลิคซ์เห็นว่าสองคนยืนคุยกันนานแล้วโดยไม่เห็นหัวเขาที่ยืนรอด้วยซ้ำ จึงแกล้งไอขึ้นมา เดลต้ารู้สึกว่าคุณเองคงจะรบกวนเก้านรินทร์เกินไปแล้วจึงขอตัวกลับไป

“ยังไงเรากลับไปก่อนนะ ไว้เจอกันนะแก้ว”

“ไว้เจอกันครับ” ในขณะที่เก้านรินทร์กำลังโบกมือลากับรุ่นพี่คนสนิทอยู่ ฟลิคซ์ก็เดินออกจากร้านอาหารทันที เขา รู้สึกว่าตัวเองเป็นส่วนเกินยังไงไม่รู้ และที่รู้สึกแย่ไปกว่านั้นคืออีกฝ่ายพาเขาที่เป็นถึงว่าที่คู่หมั้นมาร้านโปรดของคนที่คุณเองชอบนี่นะ มันไม่หยาบใจกันเกินไปหน่อยหรือ...

ฟลิคซ์เดินออกมาจากร้านอาหารไกลพอสมควร เขาไม่รู้ว่าตัวเองควรรู้สึกยังไงกับสิ่งที่เก้านรินทร์มอบให้วันนี้ ขนาดยังไม่ได้รักมันยังรู้สึกหน้าซำขนาดนี้

ถ้าวันหนึ่งเกิดรักใคร่กันขึ้นมาจริง ๆ แล้วเขาตันผิตหวัง ตัวเขาจะรับมือกับความเจ็บปวดนี้ได้ไหม ส่วนเก้าณรินทร์ก็เดินตามออกมาติด ๆ และหยุดยืนข้าง ๆ ร่างเล็กโดยไม่ทันได้กล่าวอะไรฟิลิกซ์ก็เป็นฝ่ายพูดขึ้นเสียก่อน

“ฉันจะกลับเอง”

“อย่าเรื่องมาก ผมเป็นคนพาคุณมาอย่างไรผมก็ต้องไปส่ง”

“วันหลังถ้าจะพามาแบบนี้ก็ไม่ต้อง...”

“นี่คุณเป็นอะไรของคุณอีกเนีย” เก้าณรินทร์ไม่เข้าใจกับบริบทของร่างเล็กเท่าไร ตั้งแต่ออกมาจากร้านอาหารก็เอาแต่ทำหน้าที่ไม่สบอารมณ์ใส่เขา

“ฉันกลับเองได้ ถ้าคุณอย่าถาม ฉันจะบอกเขาวานายเป็นคนไปส่งที่บ้าน” ฟิลิกซ์ยิ้มก่อนจะเดินไปให้ไกลจากเก้าณรินทร์ ทว่าเพียงแค่ว่าเขาได้สามก้าวก็ชนเข้ากับผู้ชายร่างหนาจนตัวฟิลิกซ์เซจะล้มลงฟุตบาททางเดิน แต่เก้าณรินทร์มือไวกว่านั้นเขารีบคว้าตัวฟิลิกซ์เข้ามาในอ้อมแขน เป็นจังหวะที่ทำให้สองร่างแนบชิดกันจนไม่เหลือช่องให้ลมพัดผ่านได้ หัวใจที่เต้นแรงผิตจังหวะทำให้ฟิลิกซ์เปลวมือขึ้นมากุมอกซ้ายและใช้มืออีกข้างผลักร่างสูงให้ออกห่าง

“ซุ่มซุ่ม” เก้าณรินทร์เอ็ดเสียงแข็งใส่ร่างเล็กเบา ๆ ก่อนจะคว้าข้อมือเรียวยาวของฟิลิกซ์เดินขึ้นรถ ฟิลิกซ์ไม่ได้สะบัดมือออกแต่อย่างใด เขาเดินขึ้นรถตามอีกฝ่ายอย่างง่ายดาย รถยนต์เคลื่อนทะยานออกสู่ท้องถนน ฟิลิกซ์ลอบมองหน้าว่าที่คู่หมั้นเป็นระยะก่อนจะนึกได้ว่าเมื่อยังเยาว์วัยเขาไม่เคยได้พูดคุยกับคนน้องเลยสักครั้ง ทุกครั้งที่เด็กวัยสี่ขวบมาที่บ้านพร้อมกับคุณย่า เขามักจะปลีกตัวออกไปบ้านเม็ดฝนตลอด

ด้วยช่วงวัยที่แตกต่างกันทำให้ฟิลิกซ์ไม่อยากจะเล่นและพูดคุยกับเก้าณรินทร์เลยสักนิด และตอนที่อีกฝ่ายอายุสี่ห้าขวบเขาก็อายุสิบห้าอย่างสิบหกแล้ว อีกทั้งตอนนั้นเขาเรียนอยู่โรงเรียนประจำไม่ค่อยได้กลับมาบ้านเท่าไร ถึงแม้คุณตาจะบอกว่ามีเด็กผู้ชายตัวน้อยมาเล่นที่บ้านบ่อย ๆ อยากให้ทำความรู้จักกันไว้ ทว่าเขาในตอนนั้นติดเพื่อนยิ่งกว่าอะไร โรงเรียนที่เขาเรียนเป็นชายล้วนฟิลิกซ์รู้ตัวเองว่าชอบผู้ชายด้วยกันก็ตอนที่ขึ้นมัธยมปลายแต่ตอนนั้นเขากลัวคนอื่นจะรับที่เขาเป็นแบบนี้ไม่ได้ กลัวจะถูกมองว่าเป็นพวกผิดเพศ เขาไม่อยากจะถูกคนกล่าวขานแบบนี้ กระนั้นถึงได้ลองเปิดใจคบหาคุยใจกับเม็ตฝนที่ปัจจุบันกลายเป็นเพื่อนสนิทกัน ตอนนั้นเขารู้สึกดีกับเม็ตฝนจริง ๆ แต่มันไม่สามารถเปลี่ยนเป็นความชอบได้เลย เม็ตฝนเป็นเพื่อนเขาตั้งแต่ยังเด็กบ้านก็อยู่ใกล้ ช่วงมัธยมห้าเขาตัดสินใจบอกความจริงกับเม็ตฝนว่าไม่ได้ชอบผู้หญิงแล้ว เม็ตฝนบอกกับเขาว่าเธอรู้ตั้งแต่แรกแล้วแต่นั้นไม่ทำให้ความสัมพันธ์แบบเพื่อนของพวกเขาถดถอยลง ทว่ากลับสนิทกันมากขึ้นจนเม็ตฝนมาพบรักกับเพื่อนสนิทเขาอีกคนที่ชื่อม่อนนั่นแหละ สองคนนี้คบกันตั้งแต่มัธยมห้าจนถึงทุกวันนี้ถือว่าเป็นคู่รักมาราธอนเลยละ ส่วนเขาน่ะเหรอ พอรู้ใจตัวเองก็แสบไปเลยสิ ดีหน่อยที่คุณตาเขาไม่ได้หัวโบราณ ยอมรับเขาที่เป็นอย่างนั้นได้ แถมโตมายังหาคู่หมั้นให้เขาด้วย

“คุณ! คุณถึงแล้ว” ฟิลิกซ์หลุดออกจากภวังค์ความคิดตัวเอง ก่อนจะหันไปปลดเบลต์ ส่วนเก้าณรินทร์เองก็กำลังจะปลดเบลต์ให้อีกฝ่ายเหมือนกัน เพราะฟิลิกซ์ดูเหม่อลอยตั้งแต่ขึ้นรถมาแล้ว ทำให้จังหวะที่หันไปพร้อมกันนั้นทั้งสองได้แนบชิดกันอีกครั้ง ปลายจมูกชนกันทำให้หัวใจดวงน้อยของฟิลิกซ์สั่นไหว ไม่นานก็เป็นเขาเอง

ที่ผละออก แก้วณรินทร์เองก็ทำตัวไม่ถูกที่เกือบจะจวบกับอีกฝ่ายไปเสียอย่างนั้น พิลิกซ์
ปลดเบลดต์เสรีจก็เดินลงจากรถบีเอ็มดับเบิลยูคันสีชาวทันที

“เป็นอะไรของกูวะ...” แก้วณรินทร์ก็ใจเต้้นแรงไม่แพ้ร่างเล็กที่เดินเข้าบ้าน
เขาไม่รู้ว่าหัวใจสั้นไหวแบบนี้เป็นเพราะตกใจหรืออะไรกัน รู้แค่ว่ามันปั่นป่วนจนเขา
ต้องถอนลมหายใจออกมาแรง ๆ เพื่อให้จิตใจสงบลง...

ตอนที่ ๗

งานหมั้นหมายของฟิลิกซ์และเก้านรินทร์กำลังจะเริ่มขึ้นในต้นเดือนหน้า ตามที่ผู้ใหญ่จัดเตรียมให้ อินทราคิดว่าเด็กสองคนนั้นคงจะเข้ากันได้ดีสักวัน เธอมีแต่ความหวังดีที่อยากจะมอบให้แก่หลาน ๆ ถ้าหลานชายเขามีฟิลิกซ์เป็นคู่ชีวิตคงจะดีไม่น้อย และเธอเองก็คงนอนตายตาหลับ สุขภาพร่างกายของหญิงวัยอายุเจ็ดสิบไม่ได้แข็งแรงปั้งปั้งเหมือนอย่างเดิมแล้ว มันแก่ชราลงเรื่อย ๆ คำสัญญาที่เคยให้กับตาเลื่องสหายรักมันใกล้จะเป็นจริงแล้วนะ และหวังว่าสหายรักอีกคนจะเข้าใจในความปรารถนาดีของเธอ

ฟิลิกซ์ที่เพิ่งทราบข่าวเรื่องการหมั้นก็ตกใจไม่น้อยที่มันเร็วขนาดนี้ เขากับเด็กคนนั้นเพิ่งทำความรู้จักกันได้ไม่ถึงสองเดือนเลยด้วยซ้ำ ทว่าจะให้เขาขัดใจผู้ใหญ่ก็ไม่ได้ อีกอย่างคุณตาเขาไม่เคยขออะไรเขาเลยนอกจากเรื่องหมั้นหมายกับหลานชายสหายรัก เขาก็ไม่รู้ทำไมคุณตาเขาถึงอยากให้เก้านรินทร์เป็นคู่ชีวิตเขานัก ส่วนทางเก้านรินทร์ก็โวยวายยกใหญ่ ทว่าสุดท้ายก็ยอมตกลงหมั้นหมาย

“ทำไมทำหน้าที่แบบนี้ล่ะ” ปราบถามเพื่อนสนิทอย่างเก้านรินทร์ที่เอาแต่ทำหน้าที่บอกบุญไม่รับมาทั้งวัน

“ตอนมีงูรู้สึกชอบเพศเดียวกัน มีงูรู้สึกว่ามันแปลก ๆ ไหมวะ”

“ก็ไม่นะ อาจจะเป็นเพราะกลัวตัวเองเร็วมัน ว่าตัวเองชอบอะไรไม่ชอบอะไร”
เขางง กับรูปประโยคที่เก้าณรินทร์พูดออกมาเมื่อครู แต่ยังไม่ทันได้ถามกลับเก้าณรินทร์
ก็องค์ลงเสียแล้ว

“โธ่เว้ย!” พรีบ! เขาปิดหนังสือที่กองบนโต๊ะญี่ปุ่นลงพื้นอย่างแรงจนมัน
กระจัดกระจายไปทั่วพื้นห้อง เก้าณรินทร์ยังหัวเสียไม่หายเรื่องที่ถูกผู้เป็นย่ายื่นคำขาดว่า
ถ้าไม่หมั้นกับฟิลิซจะหนีไปอยู่ที่อื่น และจะไม่ติดต่อกับเขาอีกด้วย มันอาจจะเป็น
คำขู่ที่ดูไม่เป็นภัยทว่าเขารู้จักนิสัยอินทราดีว่าพูดจริงหรือพูดเล่น และทั้งชีวิตเขาที่มี
คุณย่าเป็นทั้งแม่ทั้งย่าจะเอาอะไรไปค้านได้นอกจากทำตามอย่างว่าง่าย เขาคงเป็น
หลานที่แย่มากถ้าไม่ทำตามในสิ่งที่คุณย่าขอ ปราบสะดุ้งตัวโยนตั้งแต่เป็นเพื่อนกันมา
เก้าณรินทร์ไม่เคยหัวเสียขนาดนี้มาก่อน นี่นับเป็นครั้งแรกเลยก็ว่าได้

“มึงเป็นอะไรวะ” เขาพยายามจะช่วยคิดหาทางออกแต่ทว่าเก้าณรินทร์กลับ
ลุกหนีแล้วเมินคำพูดราวกับเขาไม่เคยพูดออกไป

“จะไปไหนวะ ไอ้แก้ว! จะไปไหนของมันวะ” ด้วยความที่อยู่หอด้วยกันตั้งแต่
ปีหนึ่งทำให้ปราบค่อนข้างสนิทสนมกับเก้าณรินทร์พอสมควร เขารู้ว่าเพื่อนเขาชอบ
อะไร ไม่ชอบอะไร รวมถึงเรื่องเด็ดๆเขาเองก็รู้มาโดยตลอดว่าเก้าณรินทร์แอบชอบ
พี่รหัสของเขา แต่น่าเสียดายที่เด็ดๆกลับมีแฟนอยู่แล้ว เลยทำให้เก้าณรินทร์
กลายเป็นรุ่นน้องคนสนิทไปโดยปริยาย

@ร้านกลางเมือง

ในเวลาสามทุ่มครึ่งร่างสูงโปร่งก็มาโผล่ที่ร้านเหล้าแห่งหนึ่ง วันนี้เป็นวันที่เขาอยากจะทำเรื่องให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย ทว่ามันเป็นงานเลี้ยงฉลองของสายรหัส และแน่นอนเขาต้องได้เจอเตลต้า ความสัมพันธ์กับรุ่นพี่คนสนิทที่ยังไปไม่ถึงไหนชวนให้บรรยากาศรายล้อมดูน่าหงุดหงิดไม่น้อย บางครั้งก็ทำให้เขาอยากถอยออกมาอยู่เหมือนกัน แต่ก็มีบางครั้งที่อีกฝ่ายดูเหมือนจะมีใจให้กัน เขาเลยต้องทนอยู่...

“เต็มที วันนี้พี่เลี้ยงเอง” **ทชใจ** รุ่นพี่ปีสี่และก็เป็นพี่รหัสของเขาอีกด้วย เอ่ยขึ้นท่ามกลางฝูงชนเมื่อเห็นว่าสายรหัสสวาทกันครบแล้ว แก้วณรินทร์ที่มีความเครียดสะสมในใจอยู่แล้วก็ไม่รีรอที่จะยกแก้วเหล้าสีเหลืองอำพันขึ้นมาดื่มในคราวเดียวหมดแก้ว เขาได้ยินเสียงปราบอยู่เป็นระยะก่อนจะเงยบลงเมื่อเตลต้าเดินเข้ามานั่งลงข้าง ๆ เขา

“เมาหรือยัง”

“ยัง แล้วเตลล่ะ”

“ระดับนี้แล้ว เตลกินได้ยันเช้าเลย” หลังพูดจบก็ต่างพากันหัวเราะคิกคัก เขาดื่มต่ออีกหลายแก้วจนสติเริ่มเลือนรางไปบ้างแล้ว

“แกก็รู้ว่าเตลดื่มเก่งจะตาย หึ” เสียงหวานเอ่ยขึ้นอย่างคนอารมณ์ดี ไหน ๆ ก็มาถึงจุดนี้แล้ว เขาควรจะบอกให้เตลต้ารู้ว่าตัวเองเปลอคิดเกินเลยกับอีกฝ่ายไปไกลโข แม้จะรู้ว่ามันผิดเพราะอีกฝ่ายมีแฟนอยู่แล้วก็ตาม...

“เดล...” แก้วณรินทร์รวบรวมความกล้าอยู่พักหนึ่งแล้วหันไปสบตากับผู้หญิง
ผมสั้นประจำ “คือ... เราชอบเดล” แก้วณรินทร์ยังคงจ้องมองปฏิกิริยาคนตรงหน้า
เท่านั้นไม่ได้ต้องการคำตอบ เดลตัวเองก็พอรู้มาจากปราบเพื่อนสนิทของรุ่นน้องอยู่แล้ว
ว่าแก้วณรินทร์ชอบเธอมากแค่ไหน เธอเองก็แอบหวั่นไหวเหมือนกันยามอยู่กับ
แก้วณรินทร์ เธอไม่ทันได้ตอบแก้วณรินทร์ แฟนหนุ่มของเธอก็เดินเข้ามา แล้วกระซอก
คอเสื้อรุ่นน้องขึ้นมา จากนั้นก็ปล่อยหมัดหนัก ๆ ออกไปอย่างแรง จนร่างสูงของ
แก้วณรินทร์นั้นไถลลงไปกองอยู่ที่พื้น คนในวงเหล้าต่างก็แตกตื่นที่เห็นผู้ชายตัวสูง
ล้มลง

“กูว่าแล้ว มึงต้องคิดไม่ซื่อกับแฟนกูแน่ ๆ”

“อย่าทำเขานะ พอได้แล้วเธอ” เดลตำรับกรูเข้าไปดึงแขนแฟนหนุ่มตัวเอง
ออกมาก่อนที่เรื่องมันจะบานปลายไปไกล

“มึงจำใส่หัวไว้เลยนะว่านี่แฟนกู หรือมึงอยากเป็นซู้กับแฟนชาวบ้าน”
แฟนหนุ่มสะบัดข้อมือเล็กของแฟนสาวออกแล้วก้มลงไปดึงคอเสื้อ แก้วณรินทร์ให้
เงยหน้าขึ้นมาสบตากัน จากนั้นแฟนหนุ่มของรุ่นพี่ก็ปล่อยหมัดใส่รุ่นน้องไปอีกสองหมัด
ก่อนจะทิ้งคำพูดสุดท้ายเอาไว้

“นี่กูเห็นว่ามึงเป็นรุ่นน้องหรอกนะ ไม่งั้นกูเอามึงตายแน่” จากนั้นเดลต้าและ
แฟนหนุ่มก็จูงมือกันออกจากร้านเหล้า ปราบเห็นว่าแก้วณรินทร์เลือดกบปากจึงช่วย
พยุงเพื่อนขึ้นมายังโต๊ะ ทุกคนในวงต่างก็เงยและซุบซิบนินทา กันเบา ๆ

“ไหวไหมแก้ว พี่ว่าปราบพาแก้วกลับเถอะ ทางนี้เดี่ยวพี่จัดการเอง” ทัชใจ พุดขึ้นเมื่อเห็นว่าน้องรหัสเอาแต่เงียบและไม่ลุกขึ้นต่อต้านการถูกต่อยเมื่อครู่ แหวตา ที่เศร้ามองของอีกฝ่ายทำให้เธอรู้สึกไม่ดีเลย จึงขอร้องให้ปราบพากลับห่อไปก่อน...

“ได้ครับ ฉันผมพามันกลับก่อนนะครับ” ปราบกึ่งลากกึ่งดึงเพื่อนสนิทที่ตัวสูงกว่าเขาเกือบสิบเซนติเมตรออกมาจากร้านเหล้า พอมาถึงหน้าร้านเหล้าแก้วณรินทร์ก็ สะบัดแขนปราบออกอย่างไม่ไยดี

“ไม่กลับ กูจะตีมต่อ” เขายังยืนยันคำเดิมว่าจะเมาจนหัวราน้ำ หรือไม่ก็เมาจนจำเรื่องวันนี้ไม่ได้ไปเลยยิ่งดี

“กูว่ามึงกลับเถอะ มึงเมามากแล้วนะ”

“ทำไมวะ ทำไมคนอย่างกูถึงไม่ถูกรักบ้าง”

“มึงจะให้คนที่มิแฟนอยู่แล้วมารักมึงเหอ มันไม่เลวไปหน่อยเหอวะ”

“หิ แล้วเขามาให้ความหวังกูทำไมวะ ทั้งที่รู้อยู่แล้วว่าตัวเองมีตัวจริงอยู่”

“เพื่อมึงจะฉลาดขึ้นนะว่าพี่เขาเป็นคนอหยาศัยดี แต่มึงต่างหากที่เสือกไป คาดหวังเอง” เหมือนคำพูดของปราบจะไปจี้ใจดำแก้วณรินทร์เข้าเลยทำให้เพื่อนสนิท นิ่งงันไป มันก็จริงอย่างปราบพูดว่าเขาคิดไปเอง คาดหวังเอง สุดท้ายเลยต้องเจ็บปวดใจ อยู่อย่างนี้ เพิ่งรู้รสชาติของการไม่ถูกรักมันหน่วงที่ใจอย่างนี้เอง

“ความรักก็เป็นแบบนี้แหละมึง สมหวังบ้าง ผิดหวังบ้างอย่าไปอะไรกับมันเลย” ปราบตบไหล่เพื่อนตัวสูงครู่หนึ่ง ก่อนทั้งสองจะเดินขึ้นรถไป กระนั้นก็ไม่ทำให้เขาลืม

เรื่องงานหมั้นหมายที่จะเกิดขึ้นในต้นเดือนหน้าได้ เขาจะล่่มงานหมั้นตัวเองดีไหม หรือจะยอมหมั้นไปให้มันจบ ๆ เขาคิดหาทางออกเรื่องนี้ไม่เจอเลย แต่ทว่าจะให้ หนีไปปรึกษาเรื่องนี้กับปราบก็ไม่กล้าพอ เขาไม่อยากให้ใครรับรู้เลยว่าคู่หมั้นเขาเป็นใคร ฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ที่ตี้นขึ้นมาในโสตประสาทแก้แค้นรินทร์อย่างหนักทำให้สมองส่วนหนึ่ง ของเขาเผลอคิดไปถึงคนตัวเล็กผมสีดำกลับ

“ไปส่งกุที่บ้านหน่อย” เสียงทุ้มยานเอ่ยบอกเพื่อนสนิทที่กำลังเคลื่อนตัวรถยนต์ ออกสู่ท้องถนน บ้านเขากับตัวเมืองไม่ได้ไกลมากจะนั้นเลยทำให้ปราบยอมรับปากว่า จะไปส่ง เขาคิดว่าแก้แค้นรินทร์อาจจะเครียดมากและต้องการที่พึ่งพิงเลยไม่ได้ถามหา เหตุอะไร ผ่านไปสามสิบนาทีรถยนต์ก็จอดที่หน้าบ้านพักตากอากาศของฟิลิกซ์

“บ้านที่มึงหมายถึงคือบ้านพักตากอากาศ? บ้านพักนะเว้ยไม่ใช่โรงแรม ดึกตื่นขนาดนี้เขาคงจะให้เข้าอยู่หรือก” แก้วรินทร์ไม่แม้จะตอบกลับเพื่อนสนิท เขา เพียงแค่ลดกระจกลงแล้วพูดคุยกับยามสองสามคำก่อนจะได้รับอนุญาตให้เข้าไป เขา บอกให้ปราบมาส่งที่เรือนเล็กท้ายไร่และบอกให้เพื่อนสนิทกลับไปได้แล้ว ส่วนตัวเขา จะหาทางกลับเอง ปราบที่ค้ำนเพื่อนตัวสูงไม่ได้ก็ปล่อยแล้วทำตามที่แก้วรินทร์บอกมา แม้จะสงสัยไม่น้อยว่าแก้วรินทร์มาที่นี่ทำไม กระนั้นก็ได้ถามออกไป...

แก้วรินทร์เดินโซเซมายังหน้าประตูเรือนเล็กและเคาะประตูไม้ไปสองสามที ฟิลิกซ์กำลังดูซีรีส์จบบและกำลังจะเตรียมตัวนอน เมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูจึงเดินไป เปิดดูกลัวว่านักท่องเที่ยวที่มาพักผ่อนจะต้องการความช่วยเหลือ ทว่าพอเปิดออกไป ดันเป็นร่างสูงที่ยืนพิงผนังบ้านไม่อยู่ กลิ่นแอลกอฮอล์จากกายร่างสูงลอยฟุ้งจนเขา ต้องเอามือขึ้นมาปิดจมูก

“ไอ้คู่มั่น” พิลิกซ์ตกอยู่ในความงุนงงทันที เมื่อเก้าณรินทร์เอ่ยคำนั้นออกมาแล้วยังดันตัวเขาเข้ามาภายในบ้านอีก เก้าณรินทร์ตัวสูงกว่าเขามากเมื่อยืนใกล้กันแบบนี้ หัวทុยเขาอยู่ในช่วงอกแกร่งของอีกฝ่ายเอง นี่คนหรือเปรตทำไมถึงได้สูงขนาดนี้ ตอนเด็กกินนมยี่ราฟหรือไงกัน ในขณะที่กำลังก่นต่อกันในใจ เก้าณรินทร์ก็ถือวิสาสะจับปลายคางเขาเสยขึ้นและบดขยี้จูบลงมา สมองเขาเบลอไปชั่วขณะก่อนจะกลับมาประมวลผลได้แล้วผละร่างสูงออกไป แต่มันไม่ง่ายอย่างนั้นนะสิ เก้าณรินทร์มีแต่จะจูบรุนแรงขึ้นจนเขาแทบจะหายใจไม่ทัน ตึก ๆ! เสียงหัวใจสองดวงดังก้องกังวานไปทั่วเรือนเล็ก

พรีบ! เพียะ! “ทำอะไรลงไปรู้ตัวหรือเปล่า” พิลิกซ์ผลึกว่าที่คู่มั่นออกแล้วพลั้งมือตบเข้าใบหน้าหล่อเหลาของอีกฝ่ายโดยไม่ได้ตั้งใจ เขาไม่ชอบให้ใครมารุ่มร่ามถ้าไม่ได้รับอนุญาต ส่วนเก้าณรินทร์ที่โดนมือเรียวตบเข้าหน้าหนึ่งทีก็ซาไม่น้อย

“แน่จริงก็ทำให้ผมหลงรักคุณสิ ทำให้ผมรักจนใจหัวไม่ขึ้นเลยยิ่งดี”

“เมากจนเป็นบ้าไปแล้วหรือไง”

“อยากหมั้นกับผมซักไม่ใช่หรือ ฮี! สมใจคุณแล้วนี่” เก้าณรินทร์พูดออกมาราวกับคนบ้า เขาเอาแต่ประชดประชันพิลิกซ์ทำยังกะว่าคนตัวเล็กบังคับใจเขา พิลิกซ์ยังเงยหน้าจ้องคนตัวสูงอย่างไม่ละสายตา ทำไมผู้ชายคนนี้ถึงทำยังกะว่าการที่จะหมั้นหมายกับเขาเป็นเรื่องผิดมหันต์

“พวกคุณบีบบังคับผมทุกทางแล้วนี่ สมใจแล้วหรือยัง หรือผมต้องแต่งงานกะ...”

“ได้ นายต้องการแบบนี้ใช่ไหม ระวังจะตกหลุมพรางฉันจนกินไม่ได้ นอนไม่หลับละ” พิลิกซ์สังเกตเห็นคนตัวสูงทำท่าเหมือนจะเซล้มจึงรีบเข้าไปรับไว้ และผลักไปที่คู้หมั้นนอนลงบนเตียงขนาดสามฟุต เมื่อหัวถึงเตียงเก้าณรินทร์ก็หมดสติ ไปเลย พิลิกซ์ถอนหายใจออกมายาวเหยียดก่อนจะเดินไปหาผ้าชุบน้ำมาเช็ดตัวให้อีกฝ่าย แล้วจะเอาอย่างไรละคีนี่ เขาต้องนอนโซฟาใช่ไหม แต่เขาเป็นเจ้าของบ้านนะ ทว่าจะให้คนเมานอนพื้นมันก็ยังไม่อยู่!...

“คีนี่ฉันจะยอมเสียสละเตียงให้นายก็ได้ เห็นว่าเมาทรอกนะ” พอเช็ดตัวอีกฝ่ายเสร็จก็ดึงผ้าคลุมขึ้นจนถึงอกแกร่งและเดินทอดน่องไปล้มลงบนโซฟา พรุ่งนี้เช้าหวังว่าเก้าณรินทร์จะจำได้นะว่าพูดอะไรเอาไว้บ้าง...

ตอนที่ ๘

เก้าณรินทร์ตื่นขึ้นมาช่วงสายของอีกวัน รอยฟกช้ำที่ริมฝีปากมันขึ้นสีเขียวคล้ำจนน่าตกใจ เพียงแค่ขยับปากก็รู้สึกเจ็บแสบขึ้นมาทันที เหตุการณ์เมื่อคืนเริ่มไหลเข้ามาในโสตประสาทอีกครั้ง ก่อนจะง่วงเงียและติดตัวลุกขึ้นจากเตียงเล็ก เขากวาดสายตามองไปทั่วห้อง ก่อนจะสะดุดเข้ากับร่างเล็กของฟิลิกซ์เดินออกมาจากห้องน้ำพอดี บนตัวร่างเล็กมีเพียงแค่ผ้าเช็ดตัวผืนเดียวที่คาดไว้กับเอวบาง เขาไม่เคยเห็นคนที่มีผิวพรรณผ่องใสได้ขนาดนี้มาก่อนเลย ภาพผู้ชายตรงหน้าราวกับหลุดออกมาจากที่ไหนสักที่ ที่เขาเคยอ่านเจอ ยอดดอกอมชมพูก็ดูชักชวนให้เก้าณรินทร์เข้าไปชิมอย่างไรอย่างนั้น...

“ตื่นแล้วหรือ” ก่อนที่เก้าณรินทร์จะคิดไปไกลกว่านี้ก็มีเสียงเล็ก ๆ กล่าวขึ้น จากนั้นเขาก็สะดุดความคิดลามากพวกันนั้นออกไป

“หวังว่านายจะไม่ความจำสั้นเหมือนปลาทอง” เก้าณรินทร์อ้าอึ้งไม่รู้จะตอบว่ายังไง เมื่อคืนเขามาหาว่าที่คู่มั้นอย่างนั้นหรือ แล้วยังมาแย่งเตียงอีกฝ่ายนอนอีก มันน่าอายเกินกว่าเขาจะยอมรับ

“เป็นไข้หรือไง คุดด้วยก็ไม่ยอมคุด” ฟิลิกซ์เดินไปหยิบโลชั่นมาขโลมผิวกายไปทั่วเรือนร่างแล้วสวมใส่เสื้อผ้าสบาย ๆ

“อะ ผมได้ทำอะไรคุณหรือเปล่า” เก้าณรินทร์แค่อยากแน่ใจว่าไม่ได้เผลอไปทำอะไรมีดีมีร้ายต่อว่าที่คู่มั้น แล้วปากฟิลิกซ์ไปโดนอะไรมาล่ะ ถึงได้บวมช้ำอย่างนั้น?

ฟิลิกซ์หันไปสบตากับร่างสูงที่ยังจ้องมองเขาอยู่ ก่อนจะกล่าวตอบกลับอีกฝ่ายด้วย
อารมณ์เคืองนิด ๆ

“จำไม่ได้จริง ๆ สិនะ เอาถะนายไปอาบน้ำได้แล้ว เดี่ยวฉันจะไปส่งที่บ้าน”
วันนี้อินทรานัดเขาเข้าไปพบเพราะจะคุยเรื่องเสื้อผ้าในพิธีหมั้นที่ใกล้จะถึงนี้ ฟิลิกซ์
ยื่นผ้าเช็ดตัวให้ร่างสูงแล้วเดินหายเข้าไปในครัวเล็ก ๆ อันที่จริงเขาทำอาหารไม่เป็นหรือ
อย่างมากก็แค่ต้มมาม่าเท่านั้น แต่ไม่รู้ทำไมถึงอยากลองทำไข่เจียวให้ว่าที่คู่หมั้นทาน

เก้าณรินทร์ไม่อยากจะชวนอีกฝ่ายทะเลาะจึงคว้าผ้าเช็ดตัวมาพาดบ่าแล้ว
เดินเข้าห้องน้ำทันที เวลาผ่านไปราวสามสิบนาทีเก้าณรินทร์ก็เดินออกมา ฟิลิกซ์ยอม
สละเสื้อผ้าอาภรณ์ที่ใหญ่เกินไซไซให้เก้าณรินทร์ใส่ไปก่อน

“โห้ย!... ทำไมมันใหม่อย่างนี้วะ” กลิ่นใหม่ของไข่เจียวลอยเตะจมูกเก้าณรินทร์
ที่กำลังงุ่นง่านกับการใส่เสื้อผ้าอยู่ จากนั้นสองเท้าก็รีบวิ่งออกไปดู สิ่งที่เขาเห็นคือ
กระทะที่ไหม้จนดำและไข่เจียวที่เกรียมจนติดกระทะ เขาถอนหายใจเฮือกหนึ่ง
ก่อนจะคว้าแขนเล็กออกมาให้ห่างจากตรงนั้นแล้วเขาก็ปิดแก๊สและหันมามองอีกฝ่าย
ตาขวาง

“คุณทำอาหารเป็นหรือเปล่า ใช้ไฟแรงขนาดนี้เดี๋ยวไฟก็ไหม้บ้านกันพอดี
ถ้าทำไม่เป็นวันหลังก็ไม่ต้องทำ” เก้าณรินทร์ส่ายหัวให้ว่าที่คู่หมั้นก่อนจะหันน้ำมา
ราดกระทะที่ยังมีเปลวไฟขึ้นนิด ๆ จากนั้นก็เทน้ำสีดำในกระทะทิ้ง

“ฉันแค่อยากทำอาหารให้นายกินบ้าง ไม่เห็นต้องด่ากันขนาดนี้เลย” ยอมรับว่าเขาก็อบnoxiousใจที่ร่างสูงโปร่งเอาแต่ว่าเขาโดยไม่ถามสักคำว่าที่โดนน้ำมันกระเด็นใส่เมื่อครูเจ็บหรือเปล่า

“ผมไม่ได้ขอให้คุณทำสักหน่อย กะอีแค่ไข่เจียวยังไหม้คุณจะทำอะไรให้ผมกินได้”

“จ้ะนายก็ไม่ต้องกิน แล้วออกไปจากบ้านฉันเดี๋ยวนี้ เป็นไปได้ก็อย่ามาให้ฉันเห็นหน้าอีก” อารมณ์โทสะของทั้งสองเริ่มปะทุขึ้นทีละนิด จนเป็นเก้าณรินทร์ที่ยอมเงยปากลง เพราะไม่อยากชวนทะเลาะ แค่เรื่องเขามาแล้วมานอนที่นี้ก็ปวดหัวจะแยะอยู่แล้ว

“คุณคงต้องทนเห็นหน้าผมบ่อย ๆ หน่อยนะ เพราะว่าอีกไม่นานเราก็จะหมั้นกันแล้วนี่ ดีใจจนตัวสั่นเลยสิ”

“ใช่ ฉันดีใจมากเลยที่จะได้หมั้นกับนาย และบอกไว้ก่อนเลยนะว่าฉันจะไม่มีวันปล่อยนายไปง่าย ๆ อย่างแน่นอน”

“จ้ะเหอครับ ผมดีใจจังเลยที่มีคนคอยหวังก้าวขนาดนี้” เก้าณรินทร์คิดว่าฟิลิกซ์ก็แค่พูดเพื่อที่จะเอาชนะเขาเท่านั้น และคงจะไม่ทำจริง ๆ หรือ ทว่าฟิลิกซ์กลับคิดจริงและคิดหาวิธีว่าจะทำยังไงให้ว่าที่คู่หมั้นหลงจนโง่หัวไม่ขึ้นดี...

ฟิลิกซ์ใช้เวลาขับรถไม่ถึงสิบห้านาทีก็มาถึงเขตบ้านเก้าณรินทร์แล้ว นี่นับเป็นครั้งแรกที่ได้มาเหยียบที่นี่ ทั้งที่ตอนเด็ก ๆ คุณตามักจะชวนเขามาที่นี่บ่อย ๆ แต่เขาดันเป็นฝ่ายปฏิเสธทุกครั้งไป สวนส้มและสวนองุ่นที่รายล้อมทำให้เขารู้สึกดีอย่างน่าประหลาด พื้นที่ตรงนี้ก็กว้างขวางและดูสงบ ไร่บ้านผู้คนด้วย เขาพอทราบมาบ้างแล้วว่าอินทราเป็นเจ้าของสวนพวกนี้แต่ไม่คิดว่ามันจะใหญ่สุดลูกหูลูกตาขนาดนี้ เก้าณรินทร์ไม่แม้จะหันมาสนใจว่าที่คู่มั่นที่ยืนซึมซับบรรยากาศอยู่ เขาเดินนำเข้าไปก่อน ส่วนฟิลิกซ์ที่เห็นว่าเก้าณรินทร์เดินเข้าบ้านไปแล้วจึงรีบก้าวเท้าตามเข้าไป

อินทราแอบตกใจและดีใจในขณะเดียวกันที่เห็นหลานสะใภ้กลับมาบ้านพร้อมกับหลานชาย เขาเห็นว่าฟิลิกซ์ดูเกร็ง ๆ จึงเรียกมานั่งดื่มชาอุ่น ๆ เพื่อคลายความตึงเครียดลง

“เป็นไงบ้างล่ะลูก ตาเก้าได้ทำอะไรให้หนูไม่พอใจหรือเปล่า”

“เยอะเลยจ๊ะ แต่รับมือไหว” ประโยคหลังหันไปมองหน้าเก้าณรินทร์ที่ตอนนี้งำลังทำหน้าที่เอื่อมระอาอยู่ เก้าณรินทร์อาจจะอึดกับสรรพนามที่แทนตัวเองว่าหนู และพูดจาจะจำเสียจริง ๆ ที่กับเขาไม่เห็นพูดหวานหวีแบบนี้เลย

“ถ้าตาเก้าทำอะไรให้ไม่พอใจอีก บอกย่านะจ๊ะ เดี่ยวയാจัดการให้”

“คุณย่าครับ แก่ยังไม่ได้ทำอะไรเขาสักหน่อย นี่หลานย่านั่งอยู่ตรงนี้นะ เลิกเอาอกเอาใจคนอื่นได้แล้ว” เขาเป็นหลานแท้ ๆ ทว่ากลับดูเป็นคนอื่นไปเลย ถ้าตรงนั้นมีฟิลิกซ์อยู่ด้วย

“คนอื่นที่เห็นกันอีกหน่อยก็จะหมั่นหมายกันแล้ว แล้วอย่าบอกก็ครั้งแล้ว
ให้เรียกหนูฟิลิกซ์ว่าฟี ฟีเขาโตกว่าเรามากนะตาเก่า”

“ไม่เป็นไรจะคุยย่า” ฟิลิกซ์เห็นว่าบรรยากาศเริ่มตึงเครียดขึ้น เขาจึง
ห้ามปรามไม่ให้อินทราและหลานชายวางมวยกัน พวกเขาทั้งสามคนนั่งคุยกันไม่นาน
ช่างตัดชุดก็เข้ามาขอวัดตัว แก้วณรินทร์ไม่ขอมีความคิดเห็นในเรื่องนี้ เขาใส่ชุด
แบบไหนก็ได้ มันก็แค่พิธีหมั้นธรรมดาไม่เห็นต้องสั่งตัดชุดใหม่เลย ฟิลิกซ์เองก็
เลือก ๆ ไปตามที่ช่างตัดชุดแนะนำมาว่าสวยและเหมาะสมกับพวกเขาทั้งคู่

“ตกลงเอาชุดนี้นะคะ”

“ครับ ตามนั้นเลยครับ”

“เร็วที่สุดได้เมื่อไหร่” อินทรากลามช่างตัดชุด เพราะงานพิธีหมั้นของหลานชาย
จะถูกจัดขึ้นภายในอาทิตย์หน้าแล้ว เธอเกรงว่าจะเสร็จไม่ทันกาล

“น่าจะเป็นวันเสาร์ของอาทิตย์หน้าค่ะ เนื่องจากชุดที่คุณฟิลิกซ์เลือก
มีรายละเอียดยิบย่อยเยอะค่ะ”

“ฉันต้องการภายในวันศุกร์ เธอจะเร่งให้ฉันสักหน่อยได้หรือเปล่า”

“น่าจะได้ค่ะ ดิฉันจะเร่งรัดให้ค่ะ”

“ขอบใจเธอมาก” เมื่ออินทรากล่าวจบช่างตัดชุดก็ขอตัวออกไปทันที ส่วน
ฟิลิกซ์และหลานชายตนก็ยังคงทำหน้าที่บั้งตึงใส่กันไม่เลิก เธอเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่า
ทั้งสองจะรักกันได้ไหม

“ถ้าเสร็จแล้วฟิลิกซ์ขอตัวกลับก่อนนะจ๊ะ”

“หนูฟิลิกซ์ติดธุระที่ไหนหรือเปล่า ถ้าไม่ ย่าจะให้ตาเก้าพาเราทัวร์สวนส้ม สักหน่อย ฟิลิกซ์เพิ่งเคยมาบ้านย่าไม่ใช่เหรอลูก ดีเลย ตาเก้าย่าฝากพี่เขาด้วยนะ” เขาไม่ทันได้อ้าปากคำ อินทราก็ลุกขึ้นเดินหนีหายไปจากตรงนี้แล้ว ฟิลิกซ์ไม่กล้า ปฏิเสธสิ่งที่ผู้เป็นย่ายึดเยียดให้ เลยนั่งเงิบเลือกที่จะไม่พูดจาอะไรออกไป

“ตามมา” เขาไม่ได้อยากพาฟิลิกซ์ไปสวนส้มตอนนี้เพราะแดดข้างนอก ค่อนข้างแรงเกินไป ไร่รอคำ ๆ อีกหน่อยค่อยพาออกไปแล้วกัน พอคิดได้อย่างนั้นก็เดินตรงดิ่งไปที่ห้องนอนตัวเอง ฟิลิกซ์ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะพาไปไหนเขาทำได้เพียงแค่ สงสัยและเดินตามร่างสูงโปร่งไปเท่านั้น

“รอแดดอ่อน จะพาไปแล้วกัน ตอนนี้ก็ทนอยู่ในห้องนอนผมไปก่อน”

“นี่ห้องนอนของนายเหรอ” ฟิลิกซ์ใช้สายตาส่องไปทั่วห้องของเก้าณรินทร์ ผนังห้องเป็นโทนขาวสว่าง ภายในห้องมีเฟอร์นิเจอร์ครบครัน ภายในห้องดูกว้างกว่า เรือนเล็กเขาเยอะพอสมควร ฟิลิกซ์ทิ้งตัวลงนั่งบนเตียงกว้างก่อนจะล้มตัวนอนลงไป เนื่องจากในห้องเก้าณรินทร์ไม่มีโซฟาเหมือนกับห้องเขา เก้าณรินทร์ที่เดินหายเข้าไป เปลี่ยนเสื้อผ้าเพราะรู้สึกอึดอัดกับเสื้อผ้าฟิลิกซ์ที่คับแน่นเกินไป ทำให้เขาหายใจ ไม่คล่องเท่าไร ถึงแม้อีกฝ่ายจะบอกว่าเขาใส่ได้มันก็ยังแน่นไปสำหรับร่างใหญ่โต แบบเขาอยู่ดี

“นายพาสาวมาที่ห้องนี้บ่อยไหม” ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกอย่างนั้น อาจจะเป็นเพราะ เก้าณรินทร์ยอมให้เขาเข้ามาอยู่ในพื้นที่ส่วนตัวง่าย ๆ ละมั้ง

“ไม่เคย คุณคนแรก” แก้วณรินทร์เพียงแค่ตอบไปตามความจริง ทว่าฟิลิกซ์กลับยกยืมคิดเข้าข้างตัวเองว่าเขานั้นเป็นคนพิเศษของอีกฝ่าย จากนั้นเขาก็ดีดตัวลุกขึ้นแล้วดึงที่คู้หมั้นนอนราบลงบนเตียง แล้วร่างเล็กก็ขึ้นไปคร่อมทับร่างสูงทันที

“คุณจะทำอะไร” ชัดขึ้นสิวะไอ้แก้ว ไม่รู้ทำไมเขาถึงยอมให้ร่างเล็กนั่งทับกลางลำตัวโดยไม่ผลักออก ตอนนี้อยู่ที่ริมฝีปากที่บวมเป่ง ฟิลิกซ์โน้มตัวลงมาเพื่อจะได้ใกล้ชิดว่าที่คู้หมั้นมากขึ้นทำให้คอเสื้อยืดเปิดกว้าง สายตาแก้วณรินทร์เปลี่ยนจากมองริมฝีปากเป็นยอดดอกแดง ๆ แทน เขาเปลอกสื่อน้ำลายอีกใหญ่ลงคอจนลูกกระเดือกกระเพื่อมขึ้นลง

“ฉันทกำลังจะให้รางวัลนาย” พุดจบเขาก็โน้มตัวลงไปชิดว่าที่คู้หมั้นมากกว่าเดิม จมูกที่เสียดกันทำให้รับรู้ถึงลมหายใจคนที่อยู่ใต้ร่างติดขัด จากนั้นปากเล็กก็จุมพิตปากหนาไปเบา ๆ ไม่ได้ล้วงลึกเข้าไปในโพรงปาก เขากดจูบซ้ำ ๆ มือบางก็ลากไปตามสันgramคมบนใบหน้าทีเรียกว่าหล่อเหล่าไปมา ส่วนตุ๋ตันที่อยู่ในกางเกงแก้วณรินทร์เริ่มแข็งที่อูขึ้นจนมันทิ่มแทงบั้นท้ายฟิลิกซ์ กระนั้นแก้วณรินทร์ก็ไม่ได้จูบตอบกลับอีกฝ่าย เขาอยากรู้ว่านอกจากจูบ ลูบคลำแล้วที่คู้หมั้นเขาจะทำยังไงต่อ แต่ที่น่าแปลกใจกว่านั้นคือเขามองฟิลิกซ์เป็นฟิลิกซ์จริง ๆ โดยไม่มีเรื่องเพศสภาพเข้ามาเกี่ยวพัน ฟิลิกซ์จูบชับอยู่นานรอให้อีกฝ่ายจูบตอบบ้างว่าอีกฝ่ายเอาแต่นิ่งและจ้องมองเขาราวกับเสื้อที่จะตะครุบเหยื่อ ตัวเองมีอารมณ์ขนาดนี้ ทำไมไม่รุก เขากลับบ้างละ ร่างเล็กตัดสินใจผละตัวเองออกและลุกจากตัวแก้วณรินทร์ไปนอนอยู่ข้างกายแทน

“นายนี้มันน่าเบื่อจริง ๆ” แก้วณรินทร์ถึงขั้นหันพริตไปมองร่างเล็กที่นอนข้างกายพร้อมถอนหายใจยาวเหยียด เขาก่นด่าว่าที่คู่หมั้นในใจก่อนจะหันไปรังเกียจทอยอีกฝ่ายเข้ามาจูบอย่างหิวกระหาย ทว่าฟิลิกซ์ก็ผละออกแล้วด่าทอกลับมา

“นายทำมันไม่เป็นหรอก” ร่างเล็กม้มปากและคลายออกเมื่อคิดคำพูดออก “อย่าฝืนเลย น่าเบื่อเปล่า ๆ” จากนั้นก็เดินออกจากห้องนอนว่าที่คู่หมั้น ปล่อยให้แก้วณรินทร์เดือดดาลอยู่คนเดียว เขาขี้เกียจที่ต้องมาสอนคนที่อ่อนหัดอย่างแก้วณรินทร์เลยเลือกที่จะเดินหนีออกไป ส่วนทางแก้วณรินทร์ที่เครื่องเริ่มติดแล้วก็หงุดหงิดไม่น้อย มาทำให้เขาอยากแล้วก็จากไป ช่างเป็นการกระทำที่ใจร้ายที่สุด อะไรวะ!...อยาก? เขาอยากอย่างนั้นหรือ!...

ตอนที่ 9

งานพิธีหมั้นหมายของ *แก้วณรินทร์ อินทร์พย์* และ *ฟิลิกซ์ เอเร่อ* ถูกจัดขึ้นที่บ้านของอินทรา แขกผู้มาร่วมงานส่วนใหญ่จะมีแต่คนภายในครอบครัวและคนของฝั่งแก้วณรินทร์เท่านั้น ถึงแม้มันจะเป็นพิธีหมั้นที่ดูเรียบง่ายไม่ได้จัดใหญ่โตอะไรที่ฟิลิกซ์ก็อดที่จะตื่นเต้นไม่ได้ นี่เขาจะกลายเป็นเจ้าสาวในอีกไม่ช้าแล้วเธอเนี่ย

“แขกเริ่มทยอยมากันเยอะแล้วมึง” เม็ดฝนเองก็ตื่นเต้นไม่แพ้เพื่อนสนิทที่จะได้เริ่มใช้ชีวิตคู่ในอีกไม่นานข้างหน้า เธอรู้สึกว้าวเพื่อนสนิทตนและว่าที่คู่หมั้นร่างสูงนั้นดูเหมาะสมกันอย่างกับอะไรดี คนหนึ่งตัวเล็กผิวขาวราวกับปุยมะเขืออีกคนตัวใหญ่ผิวแทนและบุคลิกที่นิ่งสุขุม

“กูตื่นเต้นวะ เสื้อผ้าหน้าผมกูโอเคหรือยัง” ฟิลิกซ์พลาจสำรวจตรวจตราดูตัวเองในกระจกบานใหญ่ในห้องแต่งตัว เขามั่นใจว่าตัวเองดูดีมาก ๆ ในชุดสูทสีขาวทว่าก็อดประหม่าไม่ได้ เพราะแก้วณรินทร์คงไม่ได้สนใจเขาอยู่แล้ว

“วันนี้มึงดูดีมากฟิลิกซ์ กูดีใจกับมึงด้วยนะว่าที่เจ้าสาว”

“ขอบใจมึงมาก” ร่างเล็กส่งยิ้มหวานให้เพื่อนสนิทและหันมายิ้มให้ตัวเองในกระจกบานใหญ่

“จ๊นเราออกไปข้างนอกกันเถอะ ไกลถึงเวลาแล้ว” ทั้งสองเดินออกจากห้องแต่งตัวไปอยู่ในงานที่มีผู้คนต่างล้นหลามเข้ามาแสดงความยินดีด้วย กระนั้นฟิลิกซ์ก็ยังไม่เห็นแม่เงาของว่าที่คู่หมั้นเลย เขาหวังว่าแก้วณรินทร์คงจะไม่ทำอะไร

พิเรนทร์ ๆ ถ้าทำให้เขาขายขึ้นหน้าขึ้นมาก็เขาจะทูปหลังให้หักเลย ในขณะที่บ่นอยู่
ร่างสูงก็เดินมาประกบชิดข้างหลัง ร่างเล็กที่เอาแต่จมในภวังค์ความคิดตัวเองไม่รู้ว่
อีกฝ่ายยืนอยู่ข้างหลัง เขาตั้งใจจะหันกลับไปดูว่าอีกฝ่ายมาหรือยัง ทว่าพอหันไปแล้ว
หน้ากลับจมอกแครงร่างสูง เขาตกใจไม่คิดว่าจะมีคนมายืนซ้อนข้างหลัง จึงรีบผละตัว
ออกอย่างแรงทำให้แทบหงายหลังถ้าเก้าณรินทร์ไม่เอื้อมมือมารั้งไว้

“ซุ่มซุ่ม น่ารำคาญ” สีหน้าบอกรบุมไม่รับของเก้าณรินทร์ทำให้ฟิลิกซ์รู้สึก
เคืองไม่น้อย งานหมั้นทั้งที่จะยืมบ้างไม่ได้หรือยังไง

“เข้าไปข้างในเถอะที่รัก คุณคงจะเย็นเมื่อยแล้ว” เก้าณรินทร์เหลือบมอง
ร่างเล็กที่สอดมือเข้ามาควงแขนเขาแล้วลากเข้าไปในงาน ที่รัก? ที่รักอย่างนั้นหรือ
เขารู้สึกพะอืดพะอมชะมัด คนมากหน้าหลายตาต่างก็ชื่นชมในความเหมาะสมของ
ทั้งสอง มีก็แต่เจ้าตัวนั้นแหละที่ทำหน้าอุมทุกซ์ จนฟิลิกซ์ต้องหยิกแขนให้อีกฝ่าย
แก่งยืมดีใจด้วย

“ยินดีตวยเนื้อเจ้า นายน้อย”

“เหมาะกันขนาด ฮักกันเมิน ๆ เนื้อจ้าว”

“คุณหนูฟิลิกซ์ งามแต่งามว่า”

“ขอบคุณครับ/ขอบใจจ้ะ” ทั้งสองกล่าวคำขอบคุณแก่แขกที่อวยพรและชื่นชม
จากนั้นพิธีหมั้นก็เริ่มขึ้น ฟิลิกซ์หัวใจเต้นแรงมากจนเปลอยกมือขึ้นมากุมอกซ้ายไว้
ร่างสูงเริ่มสวมแหวนหมั้นตรงนิ้วนางด้านซ้ายของคู่หมั้น เก้าณรินทร์เองก็รู้สึกตื่นเต้น
ไม่แพ้กัน เสียงหัวใจของเขาเต้นดังราวกับมีกองชุดตีรัวอยู่ใกล้ ๆ จากนั้นฟิลิกซ์ก็เป็น

ฝ่ายสวมแหวนหมั้นกลับคืนบ้าง ญาติผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายต่างก็อวยพรให้พวกเขารักกัน นาน ๆ เขาทำเพียงยิ้มรับและขอบคุณคำพูดพวกนั้น

“อย่ามีอะไรจะให้ เป็นของขวัญกับหลานทั้งสองด้วย ที่ดินตรงท้ายไร่สวนสัม ย้ายมาให้เราทั้งสองเอาไว้ปลูกบ้านนะลูก” จากนั้นอินทรา ก็ลูบหัวหลานชายอย่างเบา มือ เธอมีความสุขจนล้นที่ทุกอย่างเป็นไปด้วยความเรียบร้อย สุดท้ายแล้วสองครอบครัวเรา ก็ได้ดองกันสักที่ชะตาเลื่อง

“ตาฝากหลานตาด้วยนะเจ้าแก้ว ดูแลกันดี ๆ นะลูก” แก้วณรินทร์ยิ้มรับ ทว่า ไม่ได้ตอบกลับอะไรไป แต่เป็นอันรู้กันว่าจะดูแลอย่างดี พอเสร็จพิธีแขกหลายคนก็ ต่างพากันกลับบ้าน ส่วนแก้วณรินทร์และฟิลิกซ์หายเข้าไปในห้องเพื่อเปลี่ยนชุดแล้ว ออกทานข้าวกับญาติผู้ใหญ่ วันนี้ค่อนข้างวุ่นวายจนฟิลิกซ์เริ่มหายจากอาการตื่นเต้น เป็นปกติทิ้งเพราะมีความเหนื่อยแทรกเข้ามาแทน ฟิลิกซ์มองไปที่นิ้วนางข้างซ้ายของ ตัวเองแล้วยกยิ้มมุมปาก ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าวันนี้ก็ทำให้เขามีความสุขเหมือนกัน

พอทานข้าวเสร็จฟิลิกซ์ก็ขอตัวกลับบ้านพร้อมกับคุณตาเลื่อง เขาต้องการ พักผ่อนเพราะเหนื่อยมาทั้งวัน ทำให้กลับมาถึงเรือนเล็กท้ายไร่แล้วกลับเป็นตาย ตื่นอีกทีก็ตอนคู่หมั้นหมาด ๆ มารบกวนวนเวลาในช่วงหัวค่ำ เขาเดินงัวเงียไปเปิด ประตูให้อีกฝ่ายแล้วเดินมาล่อมตัวนอนที่เตียงตามเดิม

“ผมเอาเสื้อผ้าที่ใส่วันก่อนมาคืน”

“อ้อ วางไว้ตรงโซฟานั่นแหละ” จากนั้นก็กลับไปอีกรอบโดยไม่รู้เลยว่า ฝนข้างนอกตกหนักแค่ไหน ทำให้เก้าอี้อริณทร์ต้องติดอยู่ในห้องนานเกือบสองชั่วโมง เขาอยากจะปลุกให้ฟิลิกซ์ลุกจากเตียงเพราะเห็นอีกฝ่ายนอน จนลืมทานข้าวเย็นไปแล้ว อยู่ ๆ ความรู้สึกที่กลัวว่าร่างเล็กจะป่วยก็ผุดขึ้นมาในสมองของเขา

“คุณ คุณ... ฟิลิกซ์ตื่น นี่มันจะสองทุ่มแล้วนะ” เขาถือวิสาสะเดินเข้าไปปลุกฟิลิกซ์บนเตียง เขาใช้เวลาปลุกอีกฝ่ายนานหลายนาทีที่กว่าร่างเล็กจะยอมลุกจากเตียง ร่างเล็กทำตาปรือ ๆ ก่อนจะขี้ตาให้มองภาพตรงหน้าชัดขึ้น

“นายยังไม่กลับอีกเหรอ” เขาหันออกไปนอกหน้าต่างจึงเห็นว่าข้างนอกฝนตกแรงแค่ไหน ก็ไม่แปลกหรอกที่อีกฝ่ายจะยังอยู่ที่นี้ ทว่าเก้าอี้อริณทร์มาจับมือเขา ออกจากการขี้ตานี้คืออะไร...

“ไปอาบน้ำเถอะ จะได้ออกมาทานข้าวกัน”

“อ้อ จุ้นขอเวลาแป๊บนะ” บ้านฟิลิกซ์มีแม่บ้านสำหรับคอยส่งอาหารให้อยู่ จึงทำให้ฟิลิกซ์ไม่ค่อยได้ทำอาหารทานเองสักเท่าไร เขาจัดการธุระส่วนตัวเสร็จก็เดินออกมาพร้อมผ้าเช็ดตัวคาดเอวเหมือนเดิม เขาหยิบเสื้อผ้ามารวมใส่ลวก ๆ แล้วเดินไปนั่งกินข้าวกับคู่หมั้น วันนี้อีกฝ่ายแปลกแฮะ ไม่ชวนเขาทะเลาะเหมือนเคย สงสัยต้องให้รางวัลแล้วมั้ง... อยู่ ๆ ความคิดที่อยากจะสอนเรื่องอย่างว่าให้คู่หมั้นก็ผุดขึ้นมาในสมองอันน้อยนิดของเขา...

จะว่าไปบรรยากาศวันนี้ก็เป็นใจเหมือนกัน พอทานข้าวเสร็จเขาก็บอกให้คู่หมั้นไปอาบน้ำเพราะถ้าจะไล่อีกฝ่ายกลับบ้านตอนนี้ก็คงไม่ได้ เพราะฝนฟ้าคะนองอยู่

ส่วนทางเก้าณรินทร์ก็ต้องจำใจค้างคืนที่บ้านของคู่หมั้น คู่หมั้นที่ทางผู้ใหญ่จัดหาให้ โดยที่เขาไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะค้าน ผู้ใหญ่เห็นดีเห็นงามกันไปเอง และไม่เคียดคิดที่จะถามความสมัครใจจากเขาเลยสักนิด แต่ก็หวังในใจลึก ๆ ว่าฟิลิกซ์จะทำให้เขาหลงรักได้ในสักวัน

เก้าณรินทร์เซ็ดผมจนแห้งสนิทแล้วเดินมานั่งลงบนเตียง บนเตียงขนาดสามฟุตมีเพียงผ้าห่มผืนเดียวทำให้เก้าณรินทร์เสียสละให้ร่างเล็ก เวลาเกือบสามทุ่มฝนยังไม่มีท่าทีว่าจะหยุดลงเลย เก้าณรินทร์ล้มตัวลงนอนข้าง ๆ ร่างเล็กที่นอนหันหลังไปอีกทางเขาสอดกายเข้าไปใต้ผ้าห่มเพราะรู้สึกหนาว เขากระตุกผ้าห่มเล็กน้อยแต่ทว่าผ้าห่มกลับหล่นออกมาจากตัวร่างเล็ก

“ทำไมถึงนอนไม่ใส่เสื้อผ้า” เก้าณรินทร์ตัวตวัดสายตาสำรวจไปยังภาพตรงหน้า ที่ไม่มีแม้แต่เสื้อผ้าปิดคลุมร่างกาย ด้วยความที่ยังเชื่อว่าร่างเล็กยังใส่กางเกงอยู่จึงโยนผ้าห่มลงข้างเตียง แต่ร่างเล็กกลับมีเพียงกางเกงบ็อกเซอร์ตัวจิ๋ว ที่มันสั้นจนเผยให้เห็นผิวขาวของต้นขาเรียว

“ก็มันร้อน”

“แต่ตอนนี้ฝนตก” เก้าณรินทร์ยังคงถกเถียงกับร่างเล็ก ฝนตกหนักขนาดนี้ บอกว่าร้อนมันก็ยังไม่อยู่ ขนาดเขาที่ใส่เสื้อผ้าอาภรณ์ครบครันยังรู้สึกหนาวกายเลย

“ก็เพราะฝนมันตก อากาศก็เลยร้อนอบอ้าวไง” ฟิลิกซ์หาข้ออ้างมาตอบ จะให้เขาบอกตรง ๆ ได้ไงว่าที่ไม่ใส่เสื้อผ้านอนเพราะต้องการอ้อยคู่หมั้นให้ใจแตก

แต่ที่ไหนได้คู้หมั้นเขากลับที่มจนทำให้ฟิลิกซ์รู้สึกละอายใจ เขาทำขนาดนี้แล้วยังจะมาซื้อบ้ออีก

“ลูกไปใส่เสื้อผ้าเดี๋ยวนี้” แก้วณรินทร์พยายามอย่างหนักให้ร่างเล็กไปใส่เสื้อผ้าให้เรียบร้อย ถ้าร่างเล็กยังเปลือยกายนอนอย่างนี้ คินนี่เขาคงจะนอนไม่หลับเป็นแน่

“ไม่เอา พี่ก็บอกแล้วไง ว่ามันร้อน” ไหน ๆ ก็มาถึงขนาดนี้แล้ว โอกาสที่จะได้นอนด้วยกันแบบนี้มันไม่ได้มีบ่อย ๆ เขาต้องจัดสกีลมารยาหลายเล่มเกวียนออกมาปราบคู้หมั้นที่แสนสุดที่มิให้อยู่หมัด ไหวเท่าความคิดฟิลิกซ์ลุกขึ้นมา นั่งคร่อมตัวคู้หมั้นด้วยความที่แก้วณรินทร์ตัวสูงทำให้ระดับหน้าของเขายู่ในบริเวณปลายคาง เขาใช้มือลูบต้นคอแล้วย้ายไปท้ายทอยเบา ๆ ทำให้การเต้นของหัวใจแก้วณรินทร์เริ่มติดขัดที่จริงก็ไม่ร้อนอะไร เขาแค่อยากลองของเพราะเห็นว่าอะไร ๆ ก็เป็นใจไปเสียหมด ไหนจะฝนตกหนักทำให้ร่างสูงกลับบ้านไม่ได้ และเขาก็บร่างสูงก็หมั้นหมายกันแล้ว ถ้าอะไรจะเกิดขึ้นหลังจากนี้ก็ให้รู้เอาไว้ว่าเขาเอาจริง

“พี่สอนให้เอาไหม” ประโยคความหวือออกแนวลามกทำให้แก้วณรินทร์ตัวแข็งทื่อ เขาไม่เคยเจอใครที่หมกมุ่นขนาดนี้มาก่อน แล้วเขาก็จำได้ว่าฟิลิกซ์เคยทำให้เขามีอารมณ์มาแล้วครั้งหนึ่ง แต่ก็ยังอยากรู้ว่าครั้งนี้คนตัวเล็กจะเอาจริงหรือ ยั่วยุให้เขาโมโหอีก

“ลูกออกไป” แก้วณรินทร์ตอบเสียงแข็ง แต่มีหรือร่างเล็กจะฟัง ฟิลิกซ์ขยับบดบั้นท้ายไปมาหวังจะปลุกกามารมณ์คู้หมั้นให้ติด แต่แล้วก็ได้ผลเมื่อรับรู้ถึง

แก่นกายที่มันแข็งตัวคูดันขึ้นมา พลิทซ์ใช้มือเรียวเล็กลูบไล่ไปทั่วแผงอกกว้างที่มีเสื่อยึดปกคลุมอยู่ ส่วนล่างก็ไม่หยุดขยับทำให้อารมณ์เริ่มฟุ้งทะยานเกินจะห้ามใจ

“พลิทซ์ลูก...” แก้วณรินทร์เริ่มทนไม่ไหวกับความตื้อด้านของคู่หมั้นตัวเอง ส่วนพลิทซ์ก็ยิ่งแกล้งทำเสียงครวญครางออกมาเบา ๆ ทำให้ความอดทนของแก้วณรินทร์นั้นขาดลงในที่สุด เขาไม่เคยมีอะไรกับผู้ชายด้วยกัน ร่างกายถึงเกิดอารมณ์แปรปรวนขึ้นมาแบบนี้ ร่างกายเขาต้องมีอะไรที่ผิดปกติไปแล้วแน่ ๆ แก้วณรินทร์พยายามคิดเข้าข้างตัวเอง ในจังหวะที่แก้วณรินทร์กำลังจมอยู่ในความคิดตัวเอง พลิทซ์ก็กอดจูบปลายคางคู่หมั้นแผ่วเบา แล้วลากยาวไปจนถึงติ่งหู เขางับใบหูแล้วหายใจรดรินซ้ำ ๆ การที่ร่างเล็กทำแบบนี้ ไม่รู้ตัวหรือว่าแก้วณรินทร์นั้นทรมาณแค่ไหน เขารู้สึกปวดหนึบส่วนนั้นและต้องการปลดปล่อยเต็มที่

“อืม อะอ้า” พลิทซ์ครางเสียงหวานข้างใบหูหวังให้แก้วณรินทร์มีอารมณ์ร่วมด้วย เขาหมั้นหมายกันแล้วจะมีอะไรกันก็คงไม่แปลก แต่ที่แปลกก็คงเป็นแก้วณรินทร์ที่ไม่ยอมเอาเขาสักทีเนี่ยแหละ เขาไม่ได้มีเซ็กซ์กับใครเลยตั้งแต่รู้ว่าแก้วณรินทร์คือคู่หมั้นของเขา ไม่ใช่ว่าเขาอยากจะทำตัวดีขึ้นเชิงนั้นหรอก เพียงแต่คุณตาเขาขอไว้ตั้งแต่คราวที่โดนมอมยาตอนนั้น

“อ้อ อ่า กะเก๋า อ่า” พลิทซ์บดขยี้บั้นท้ายหนักขึ้น แม้จะมีเสื่อผ้ากั้นอยู่แต่กลับรู้สึกเสียวชานจนอดไม่ได้ที่จะครางออกมา แก้วณรินทร์นอนราบไปกับเตียงโดยไม่ขัดการกระทำของร่างเล็ก เขาก็อยากรู้เหมือนกันว่าร่างเล็กจะสอนอะไรเขา

“เอากันเถอะ” พลิทซ์พูดออกมาไม่อายปาก ตอนนี้ความอยากมันพุ่งสูงจนอยากลิ้มลอง เขาจับมือใหญ่มาลูบไล้บริเวณหน้าท้องและลากยาวขึ้นมาถึงจุดยอดอก

วนอยู่อย่างนั้นจนเม็ดเซอร์รีสีชมพูระเรื่อตั้งสู่มือใหญ่ ฟลิคซ์เซิดหน้าขึ้นทำให้คนที่นอนราบกับเตียงเห็นลำคอขาวที่กำลังกลืนน้ำลายอีกแล้วอีกเล่า การกระทำยั่ววนชวนให้เก้าณรินทร์ดึงร่างเล็กลงมาจูบ เขากัดปากกลางสลับบนไปมาโดยไม่รुकล้ำเข้าไปในโพรงปาก ทว่าฟลิคซ์กลับอ้าปากพะงาบชักชวนให้เขาเข้าไปชิม มือเรียวเล็กของฟลิคซ์สอดเข้าไปในใต้เสื้อยืดและลูบคลำกล้ามเนื้อที่เรียงรายกันหลายก้อน

“อีก ฮ่า ฟลิคซ์อย่าชน” มือเรียวเล็กลูบสูงขึ้นไปจนถึงจุดยอดอกสีคล้ำของเก้าณรินทร์ ฟลิคซ์ถกเสื้อยืดคู้หมั้นขึ้นเหนือหน้าอกกว้างแล้วก้มตัวลงไปฉกชิม เขาลากลิ้นดูวนไปมาสลับสองข้าง ทำให้เก้าณรินทร์ครางเสียงต่ำพรวด เผลอแป็บเดียวเสื้อยืดเก้าณรินทร์ก็หลุดออกจากกายไปแล้ว ร่างเล็กที่นอนทับกายเขาขยับตัวขึ้นมาสูงขึ้นจนอยู่ระดับเดียวกัน ร่างเล็กกอดจูบซอกไซ้ลำคอเขาจนรู้สึกเจ็บจี๊ด ๆ ขึ้นมา อารมณ์ดิบเถื่อนในกายเริ่มปะทุขึ้นมาเรื่อย ๆ จนไม่อาจควบคุมได้อีก

“จำแล้วนำมาใช้กับพี่นะ อืม~” มือใหญ่เริ่มบิบบิ้นบั้นท้ายร่างเล็กจนล้นมือ มันนุ่มนิ่มจนอยากจะบีบให้แตกคามือ เขาไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ชายชายมาก็จริง แต่ก็เชื่อว่าจะไม่เคยศึกษามา นิ้วใหญ่ของเก้าณรินทร์กดเข้าไปในช่องทางหลังในขณะที่ร่างเล็กยังนอนทับตัวเขาอยู่

“อีก ฮ๊ะ” จากหนึ่งนิ้วก็เปลี่ยนเป็นสองนิ้ว เพิ่มขนาดไปเรื่อย ๆ จนคิดว่ามันเปิดออกกว้างเหมาะต่อการสอดใส่แล้ว เสียงฝนฟ้าที่โปรยลงมากระทบพื้นดินก็สุราระในใจเขาไม่ได้...

“เด็กสมัยนี้มันจำเก่งนะฟลิคซ์” เก้าณรินทร์กระซิบกระซาบข้างใบหูคู้หมั้นด้วยน้ำเสียงแหบพรวด ให้เขาหยุดลงตอนนี้ไม่ทันแล้วนะ มือใหญ่จับขาเรียวแยกออกกว้าง

ก่อนจะสะบัดกางเกงบอกระบายตัวจิวหลุดออกไป ตอนนี้เลยเผยให้เห็นเนินกันขาว ๆ ตรงหน้า เขาพลิกตัวขึ้นมาอยู่ข้างบนและถอดกางเกงขายาวตัวเองโยนทิ้งไปข้างเตียงเผยให้เห็นแก่นกายที่มีขนาดใหญ่มันตั้งผงาดชี้หน้าฟลิกซ์อยู่ ร่างเล็กรู้สึกเคอะเขินจึงต้องหันหน้าหนีไปทางอื่น แก้มที่ขึ้นสีชมพูจาง ๆ ทำให้แก้มรินทรย์กยี้มมุมปากอย่างพอใจ ต่อไปนี้แก้มขาวชมพูนี้คือของเขาคนเดียวสินะ...

“เด็กดี... ได้โปรดอย่าหยุดมัน อ้า...” เขานึกขำอยู่ในใจ เด็กสมัยนี้มันร้ายเหมือนกันนะ ก็เขามันฮอตอะเนอะ ใครมันจะอดใจไหว ร่างเล็กสบถกับตัวเองในใจแต่ทว่าที่แปลกไปมากกว่านั้นคือแก้มรินทรย์ที่ต่อว่าและต่อต้านเขามาโดยตลอดบัดนี้ได้เชื่อฟังเขาจนราบคาบหมดแล้ว

ตอนที่ 10

(18+)

“ทำเป็นม้าย” ถึงแม้ฟิลิกซ์จะถูกนิ้วยาวสอดเข้าออกเป็นจังหวะเนิบช้า ทว่า เขาก็แก้มองแหงนคู้หมั้นเล่น ร่างเล็กอยากรู้เหลือเกินว่าร่างสูงกำยำตรงหน้าจะร้อนแรงแค่ไหน มันจะทำให้เขาติดใจจนไปไหนไม่ได้หรือเปล่านะ แก้วณรินทร์ได้ยินคำสบประมาทจากคู้หมั้นตัวชาก็รู้สึกเคืองหูเล็กน้อย เขายังความหาจุดกระสันของฟิลิกซ์ไม่หยุด จนกระทั่งเจอเข้าให้แล้ว ฟิลิกซ์รู้สึกหายใจไม่ทั่วท้องยามนิ้วยาวสอดเข้ามาลึกลงแล้วความหาจุดเสียวอะไรสักอย่างในตัวเขา พอเจอแล้วก็กดเข้ามา ลึกลงเรื่อย ๆ จนเป็นเขาเองที่นอนหอบหายใจ

“เดี๋ยวก็รู้” จากนั้นร่างกายสูงหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตรก็ลุกขึ้นจากเตียง แล้วค้นหาถุงยางตามลิ้นชักข้างเตียงตามคำบอกของร่างเล็ก ดีหน่อยที่ฟิลิกซ์ซื้อของพวกนี้ไว้ทุกขนาดไซส์ แก้วณรินทร์เจอขนาดไซส์ที่เหมาะสมกับตัวเองก็ใช้ปากฉีกซองถุงยางแล้วสวมใส่ทันที การกระทำของร่างสูงอยู่ในสายตาฟิลิกซ์ที่นอนอยู่บนเตียง เขาหลบกลืนน้ำลายยามเห็นท่าทางอีโรติกของคู้หมั้น

“ร่างกายที่ร้อนรุ่มก็เพราะหนู...” ฟิลิกซ์เอ่ยขึ้นหลังจากที่แก้วณรินทร์ขึ้นมาบนเตียง และดึงขาเรียวยาวของเขาออกกว้าง จากนั้นก็ใช้ท่อนเอ็นใหญ่ถูไถไปตามรอยแยกเพื่อทำความคุ้นชินก่อน ทว่าฟิลิกซ์กลับเสียวช่านจนจิกเล็บลงกับผ้าปูที่นอน ประโยคชวนสยิวของฟิลิกซ์ปลุกอารมณ์ความตึงเถื่อนแก้วณรินทร์ได้เป็นอย่างดีเยี่ยม

เขาตัวสูงถึงหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตร ฟิสิกซ์จะมาเรียกเขาว่าหนูได้ยังไงกัน เขาไม่ได้รู้สึกเคืองที่ร่างเล็กพุดอย่างนั้นแต่ประโยคถัดมาต่างหากที่ทำให้หัวใจเขาหวั่นอย่างแรง

“หนูช่วยกอดพี่แรง ๆ ได้ไหมจ๊ะ” แก้วณรินทร์กอดท่อนเอ็นใหญ่เข้าไปในรูจีบสีสวย ร่างเล็กดูตกตื่นความเป็นเขาจนหมด จากนั้นก็เริ่มขยับเข้าออกซ้ำ ๆ เสียงครวญครางกรีดร้องลั่นห้อง ทำให้แก้วณรินทร์เริ่มขยับแรงขึ้นแล้วเร็วขึ้น เสียงเนื้อกระทบกันดังหยาบโผนแข่งกับเสียงหอบหายใจราวกับจะขาดห้วงของฟิสิกซ์ แก้วณรินทร์ไม่คิดเลยว่าจะพาตัวเองมาถึงจุดนี้ได้ ก้อนเนื้อข้างซ้ายเต้นแรงระรัวราวกับจะกระเด็นออกมาเสียให้ได้

“อ๊ะ อ้า กะแก้ว อืม” แก้วณรินทร์โน้มตัวลงไปประกบริมฝีปากอมชมพูอย่างรุนแรง เขาทั้งขบกัดแล้วดูดเลียแลกน้ำลายกันไปมาจนฟิสิกซ์เริ่มหน้าแดงกำเพราะขาดอากาศหายใจ เขาถึงได้ผละออกและก้มลงไปซอกใช้ลำคอขาว ฟิสิกซ์รู้สึกเจ็บจี๊ดจากการดูดเลียของปากเรียว มือไม้แก้วณรินทร์วางเมะไว้ตรงสะโพกขาวแล้วลูบไล้พร้อมบีบคั้นสลับไปมา มันทั้งนุ่มนิ่มและหอมหวานเหลือเกิน เขาไม่เคยสัมผัสกายหอมรัญจวนขนาดนี้มาก่อน

“เรียกผมว่าหนูอีกสิ อืม” ปัก ๆ แรงขยับซอຍถี่ขึ้นเรื่อย ๆ จนตัวฟิสิกซ์โยกย้ายตามจังหวะ มือไม้ไม่รู้จะเอาไปวางไว้ตรงไหน มันดูเกะกะไปหมด มือหนาเลยดึงมือเรียวเล็กมาลูบไล้ที่หน้าท้องแกร่งของตัวเอง เขาเปลอเกร็งหน้าท้องตามมือเรียวลูบไล้แล้วเลื่อนสูงขึ้น มือเรียวหยุดที่ยอดอกสีคล้ำของเขา จากนั้นมือเรียวก็บีบขยี้พร้อมดึงตัวเขาลงไปจูบอีกครั้ง

“อ๊ะอ๊า ได้โปรดอย่าหยุด...” เสียงเว้าวอนออตอ้อนราวกับคนทิวกระหาย ทำให้คนฟังถึงกับเร่งเครื่องเร็วและแรงขึ้นจนเตียงสั่นคลอน แรงโหมกระหน่ำดังพลั๊ก ๆ แข่งกับเสียงฝนฟ้าที่คึกคะนองไม่ต่างกัน

“จะไม่ออมแรงแล้วนะ” เก้าณรินทร์กระซิบกระซาบข้างใบหูขาวที่ขึ้นสีชมพูอ่อน ๆ แล้วจับลงเบา ๆ สร้างความวาบหวิวให้ฟิลิกซ์ไม่น้อย เขาขยับสวนแรงอัดกระแทกเข้ามาอย่างแรง เก้าณรินทร์แทบคลั่งที่ฟิลิกซ์ร้อนแรงขึ้นเรื่อย ๆ เหมือนกับเชื้อเพลิงเวลามันติดไฟ

“หนูเอาฟีแรง ๆ เลยจ๊ะ อ๊ะ” เรียกได้ว่ามีแรงเท่าไรใส่ไปเท่านั้น มีสกิลการร่วมรักทำไหนดัดไปให้เต็มที เมื่อประโยคยั่วชวนใจหลุดออกจากปากหวาน เก้าณรินทร์จึงไม่คิดที่จะออมแรงเลยสักนิด เขาขยับแรงขึ้นดึงฟิลิกซ์ขึ้นมาบดจูบปากเรียวเล็กอ้าพะงาบ ๆ หอบเอาอากาศเข้าปอดทว่าเก้าณรินทร์กลับคิดว่าอีกฝ่ายกำลังยั่วชวนเขาอยู่จึงส่งลิ้นร้อนเข้าไปสำรวจโพรงปากหวานข้างใน ลิ้นเล็กก็จูบตอบทันทีที่เก้าณรินทร์หลงระเรีงเข้ามา

“อ๊ะ อ๊า จะเสร็จ อืม” ฟิลิกซ์แทบจะครางไม่เป็นภาษาเพราะเก้าณรินทร์ทั้งบดขยี้จูบรุนแรงและกระแทกกระทั้นเข้าทางรูเล็กเร็วขึ้น เขาเหมือนจะตายให้ได้ในเวลานี้

“อืม...” เก้าณรินทร์ครางอยู่ในลำคอก่อนจะดันส่วนนั้นเข้าออกสุดลำแล้วเน้นจังหวะเนิบซาลง เขาคดท่อนเอ็นใหญ่เข้าไปลึกพอสมควร เลยทำให้หน้าท้องแบนราบของคู้หมั้นนูนขึ้นเล็กน้อย

“อ๊ะ อ๊า พะ พอแล้ว อืม พี่ไม่ไหว อ๊ะ แล้ว” ถึงแม้เก้าณรินทร์จะผ่อนแรงลงแล้วแต่ก็กดเน้นย้ำจุดกระสันหนัก ๆ ความเสียวซ่าจิ่งแล่นเข้าโสตประสาทร่างเล็ก เนื้อตัวฟิลิกซ์แดงเถือก มองดูน่ารังเกศเข้าไปอีก

“แค่นี้ก็ไม่ไหวแล้วหรือ” เก้าณรินทร์ใช้มือหนาปิดส่วนนั้นของฟิลิกซ์ไว้เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายเสร็จไปก่อน เขาเร่งจิ่งหวะเร็วขึ้นแล้วเน้นเข้าไปลึก ๆ จนของเหลวที่รอการปลดปล่อยทะลักออกมาเต็มถุงยาง

“ยะ อย่าแกลั้งพี่ อีก” น้ำตาไหลอาบแก้มยามจะปลดปล่อยแล้วมีคนมากลั่นแกลั้ง เขาไม่เคยอยากร้องไห้เท่านี้มาก่อนเลย ร่างเล็กร้องไห้สะอื้นเพราะร่างสูงกำยำไม่ยอมให้ปลดปล่อย เก้าณรินทร์พอแกลั้งคนตัวขาวที่อยู่ใต้ร่างสำเร็จแล้วก็ยอมคลายมือออก จากนั้นน้ำชุ่มขาวที่อัดอั้นก็ทะลักออกมาจนหมด ร่างเล็กกระตุกสองสามทีแล้วหลับตาพร้อมพร้อมสูดเอาอากาศเข้าปอด

พรีบ! ฟิลิกซ์ที่ยังไม่ทันได้กอบโกยเอาอากาศเข้าปอดได้อย่างเต็มที่ ก็ลืมนตาจ้องมองการกระทำของคู่หมั้น เก้าณรินทร์ถอดท่อนเอ็นออกพร้อมดึงถุงยาง แล้วโยนทิ้งไปข้างเตียง จากนั้นก็หยิบชิ้นใหม่ขึ้นมาสวมใส่ก่อนจะพลิกร่างเล็กนอนคว่ำ แล้วยึดสะโพกขาให้สูงขึ้น ฟิลิกซ์เลยอยู่ในท่าคลานเข้าไปโดยปริยาย

“จะทำต่อหรือ” เขาหันหน้ามาสบตาร่างสูงที่แสดงสีหน้าเห็นกระหายจนปิดไม่มิด ถ้าจะต่อเขาก็ยังไหวอยู่ แต่ที่ถามไปเพราะแค่อยากได้ยินเสียงคู่หมั้นเฉย ๆ

“ไม่ได้หรือ” ถึงแม้ปากจะเอ่ยพูดไปอย่างนั้น แต่ว่าการกระทำกลับตรงกันข้าม เก้าณรินทร์จับท่อนเอ็นใหญ่สอดเข้าไปยังรูจิบสีสวยเป็นที่เรียบริ้อยแล้ว ไม่รู้ทำไม

หัวใจเขาถึงได้หิวกระหายอย่างนี้ หรืออาจจะเป็นเพราะความแปลกใหม่ แก้วณรินทร์พยายามถามใจตัวเองแต่คำตอบก็ไม่น่าพอใจเท่าไร เมื่อหัวใจมันบอกมาว่าตัวเองลุ่มหลงร่างเล็กขาวเนียนตรงหน้าเข้าให้แล้ว ร่างกายที่เชื่อมต่อกันทำให้ต่างคนต่างร้อนรุ่มราวกับมันจะลุกเป็นเปลวไฟ

“คะได้สิ พี่ตามใจหนูอยู่แล้ว” พลิทซ์ยกยิ้มให้คู่หมั้นก่อนบทรักอันเร้าร้อนจะเริ่มขึ้น ทั้งสองร่างที่แนบชิดกันเหมือนเป็นเนื้อชิ้นเดียวกันบนเตียงเล็กสร้างความรู้สึกดีให้พลิทซ์ไม่น้อย เขาไม่เคยเจอคู่นอนที่แซ่บขนาดนี้มาก่อน รสชาติของความรุนแรงที่แฝงไปด้วยอ่อนโยนแบบนี้ทำให้เขาสุขสมแทบคลั่ง เสียงฝนที่หนักตลอดทั้งคืนยังไม่สู้เสียงราคะที่ดังหยาบโชนทั่วเรือนเล็ก

พรีบ! ครีน!. เสียงขาเตียงที่หักเป็นจังหวะเดียวกันที่สองร่างปลดปล่อยออกมารอบที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ เวลาล่วงเลยไปเป็นเช้าอีกวัน ทำให้ปากเล็กเริ่มหาวนอน กิจกรรมเข้าจังหวะหยุดลงเมื่อขาเตียงได้หักลง แก้วณรินทร์ไม่รู้ว่าควรจะรู้สึกยังไงกับเหตุการณ์นี้ เขารุนแรงเกินไปหรือเปล่า แต่นี่ก็เป็นครั้งแรกของเขาเหมือนกันนะ

“อ้อ ง่วงนอน” พลิทซ์ลุกออกจากเตียงแล้วทำท่าจะเซล้มเพราะปวดหนึบช่วงล่างอย่างหนักหน่วง เซ็กซ์ครั้งนี้กับคู่หมั้นรุนแรงจริง ๆ แขนขาพลิทซ์อ่อนแรงอย่างเห็นได้ชัด แก้วณรินทร์จึงเดินเข้าไปซ้อนรับอีกฝ่ายที่หงายหลังไปแล้ว เขาอุ้มร่างเล็กไว้แนบอก แล้วนำไปวางไว้ที่โซฟา

“มีฟูกที่นอนไหม” แก้วณรินทร์ถามคนที่หลับตาเตรียมจะเข้าสู่ห้องของนิทรา

“บนหลังตู้” ปากก็พูดไปอย่างนั้นทว่าตากลับหลับลงแล้ว ลมหายใจ
สม่ำเสมอทำให้เก้าอี้นรันทร์จัดการกางฟูกไว้กลางบ้านอย่างเสร็จสรรพแล้วเดินมาดู
ความรู้สึกเอ็นดูเริ่มผุดขึ้นเมื่อเห็นใบหน้าเล็กที่นอนหลับ ขนาดนอนหลับไม่เป็นท่า
ยังคงงามเพียงนี้ เขาซอ้อนอุ้มร่างเล็กมานอนที่ฟูกจากนั้นเขาก็ล้มลงนอนข้างคู่หมั้น

หลงรักกับลุ่มหลงมันเหมือนกันไหมนะ...

เช้าวันใหม่

เก้าอี้นรันทร์ตื่นก่อนร่างเล็ก เขาพยายามคิดทบทวนเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืน
อย่างละเอียดถี่ถ้วน เขาเอาเสื้อผ้ามาให้ฟิลิกซ์ แล้วฝนก็ตกหนักจากนั้นก็

“โห้ย!... จะ เจ็บ” เขาหันไปมองร่างเล็กที่พยายามจะพยุงตัวเองลุกนั่ง ทว่า
เซล้มลงไปนอนที่ฟูกเหมือนเดิม สีหน้าฟิลิกซ์ดูเจ็บปวดส่วนนั้นไม่น้อย ร่างสูงเลยเดิน
เข้าไปช่วยพยุงตัวอีกฝ่ายลุกขึ้น

“นายยังไม่กลับอีกหรือ” ฟิลิกซ์นึกว่าคู่หมั้นเขากลับไปแล้วตั้งแต่เช้ามีดเสียอีก

“กำลังจะกลับ”

“อืม” ฟิลิกซ์พยายามพยุงกายตัวเองให้ทรงตัวอยู่นิ่ง แล้วเดินหายลับไป
ในห้องน้ำ ร่างกายเขามีเสื่ออาการอยู่ครบ คิดว่าเก้าอี้นรันทร์คงจะเป็นคนใส่ให้ตั้งแต่
เมื่อคืน

พอร่างเล็กหายเข้าไปในห้องน้ำโดยไม่ถามถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนสักคำ ก็ทำเอาเก้าณรินทร์ไปต่อไม่ถูก เขาควรจะขอโทษอีกฝ่ายหรือรับผิดชอบโดยการแต่งงานดี ร่างสูงเดินวนไปมาทั่วห้องรอคู่หมั้นออกมาจากห้องน้ำ ไม่นานฟิลิกซ์ที่อยู่ในห้องน้ำก็เปิดประตูออกมาพร้อมผ้าเช็ดตัวผืนเดียวคาดที่เอว ถามว่าอายุไหม ที่มีสายตาคู่หมั้นจับจ้องอยู่ ก็ตอบได้เลยว่าไม่ เมื่อคืนอีกฝ่ายคงจะเห็นไปหมดทุกส่วนของร่างกายเขาแล้วละ

“ยังไม่กลับอีกหรือ”

“เรามีเรื่องต้องคุยกัน”

“ว่ามาสิ”

“คุณไปใส่เสื้อผ้าให้เรียบร้อยก่อนเถอะ” พอเห็นร่างกายขาวนวลเนียนของฟิลิกซ์แล้ว เหมือนส่วนนั้นของเขากำลังจะตั้งผงาดออกมาเลย เขาไม่รู้ว่าตัวเองมีอารมณ์ทางเพศง่ายแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่เขาไม่สามารถมองฟิลิกซ์เปลือยกายแบบนี้ได้อีก อันตราย...

เก้าณรินทร์เหลือบมองนาฬิกาข้อมือปรากฏว่าตอนนี้เกือบจะเที่ยงวันแล้ว พวกเขาทั้งสองคนยังไม่มีอะไรตกถึงห้องเลย เขาควรจะพาอีกฝ่ายออกไปทานข้าวข้างนอกดีไหมนะ? เก้าณรินทร์ครุ่นคิดในขณะที่ฟิลิกซ์กำลังแต่งตัวอยู่ ร่างเล็กจัดการตัวเองเรียบร้อยแล้วจึงเดินมานั่งลงข้างกายคู่หมั้นที่โซฟาเล็ก

“ออกไปทานข้าวด้วยกันไหม”

“พูดเรื่องที่น่ายอยากจะพูดมาเถอะ”

“...”

“ถ้าให้ฉันเดาคงจะไม่พ้นเรื่องเมื่อคืนใช่ไหมล่ะ อืมยังไงดีล่ะ เอาเป็นว่าฉันไม่ได้คิดมากเรื่องนี้แล้วกัน”

“แต่ผมคิด คือผม...”

“ไม่ต้องมารับผิดชอบหรือรู้สึกผิดอะไรหรอก ฉันเข้าใจ” ฟิสิกส์รู้ว่าคู่หมั้นจะพูดอะไรจึงห้ามไว้ก่อน เพราะเขาไม่ได้เตรียมใจมาฟังอะไรที่มันทิ่มแทงใจดำ ทว่าเก้าณรินทร์กลับไม่ได้เป็นอย่างที่เขาคิด

“ผมขอโทษ”

“...”

“ยังไงเราก็หมั้นกันแล้ว ผมจะลองเปิดใจให้คุณแล้วกัน” ฟิสิกส์อึ้งอยู่นานกว่าจะหากล่องเสียงตัวเองเจอ ที่เก้าณรินทร์พูดออกมามั่นหมายควมว่ายังไงกัน...

“นายหมายความว่ายังไง”

“เรามาลองเรียนรู้ไปด้วยกันไหม ถ้ามันไม่เวิร์กค่อยว่ากันอีกที คุณโอเคหรือเปล่า”

“ก็ได้ แต่ถ้านายไม่รู้สึกับฉันจริง ๆ นายต้องรีบบอกฉันเลยนะ ฉันไม่อยากฝืนใจใคร” ช่วยบอกเขาก่อน เขาจะได้ทำใจ

“อิม” แก้วฉรินทร์ตอบกลับไปแค่นั้น แต่หัวใจกลับเต้นผิดจังหวะยามร่างเล็ก
ตอบตกลงกับข้อเสนอที่เขาพูดออกไป หัวใจดวงน้อยมันพรั่งพรูจนเขาเองก็รู้สึกแปลกใจ

